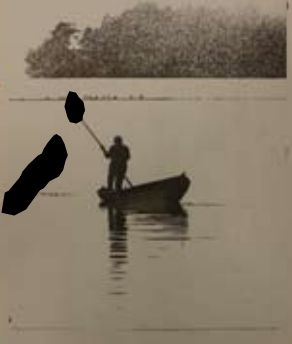

SYNAPSI RY:N VIRALLINEN JULKAISU JO VUODESTA 1968

FAABELI
1/00

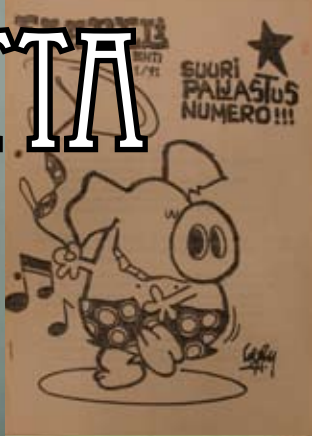
FAABELI 3-4/1976

Faabeli

SYKSY
2008

40 VUOTTA

PILTIT YÖSÄBÄ LEPAKKORETKI SEILI THE ROOM

Pääkirjoitus

Synapsi on tuonut mukanaan monenlaisia iloja elämäni. Yksi hieno ilo ja haaste on ollut Faabelin tekeminen ja uuden asian oppiminen sen myötä. Erityisen mukavaksi sen on tehnyt yhteistyö Jonnan kanssa. Tänä vuonna Faabeli täyttää 40 vuotta eli kyseessä on juhlavuosi. Olemme keränneet lehteen muistoja näistä vuosista, ja yllätykseksemme niitä selaamalla huomanneet, että vuosien saatossa opiskelijat, heidän huumorinsa, ilonsa ja ongelmansa ovat pysyneet lähes samanlaisina.

Muutamia päiviä sitten Synapsin syyskokouksessa mietin pienoisella haikeudella näitä kuluneita opiskeluvuosiani. Niihin on liittynyt paljon riemua ja aherrusta, olen tavannut paljon uusia tutta-

vuuksia ja löytänyt toivottavasti ikuisia ystäviä. Yksi opiskeluaikani tärkeimmistä asioista on ollut ainejärjestötoiminta. Juuri Synapsin toiminnan ansiosta tulen muistamaan opiskelujastani kaikkea hauskaa, antoisaa ja opettavaista.

Syyskokouksessa en enää nousut seisomaan, kun kysyttiin henkilöitä tulevaan ensi vuoden hallitukseen. On uusien aktiivien aika, itselläni uusien haasteiden aika. Menkää rohkeasti mukaan Synapsin toimintaan! Tulevaisuudessa työpaikkaa hakiessa, tai ylipäätään elämässä, ainejärjestötoiminnan mukanaan tuoma kokemus ja oppi on suureksi hyödyksi ja avuksi.

Kiitos kaikille ihanille ihmisille, jotka ovat ilostuttaneet (ja yhä niin tekevät) opiskeluaikani sekä jokaiselle, joka on antanut panoksensa tämänkin Faabelin juttuihin, kuvitukseen, ideoihin tai ollut muuten vaan henkisenä tukena.

Oikein ihanaa joulunaikaa teille kaikille sekä tsemppiä loppuvuotuksiin! Toivottavasti viihdytte Faabelin parissa.

Sini,
toinen
Faabelin
päätoimittajista.

FAABELI II/2008

Faabeli on Turun yliopiston biologian ja maantieteen opiskelijoiden ainejärjestö Synapsin ry:n julkaisu. Lehti ilmestyy lukuvuoden aikana kaksi kertaa, keväällä ja syksyllä.

Osoite:

Synapsin ry, biologian laitos, 20014 Turun Yliopisto

Jorma Paranko, Minna Pienimäki, Jonna Sinkkonen, Sini Tuomola

Sähköposti:

synapsi@lists.utu.fi

Toimitus ja avustajat:

Jaakko Ilvonen, Kukka Kyrö, Veronika Laine, Tiina Laiterä, Tikli Loivaranta, Satu Lowndes, Teemu Makkonen, Janina Stauffer

Web:

http://synapsi.utu.fi

Päätoimittajat:

Jonna Sinkkonen jmsink@utu.fi
Sini Tuomola ssmtuo@utu.fi

Levikki:

120

Ulkoasu ja taitto:

Jonna Sinkkonen, Sini Tuomola

Paino:

Painosalama Oy

Valokuvat:

Maija Holma, Jaakko Ilvonen, Kukka Kyrö, Veronika Laine, Satu Lowndes, Christina Nokkala

Kiitokset:

Christina Nokkalle ja Jorma Parangolle, jotka kiireiltään ehtivät vanhoina synapsi aktiiveina raapustaa Faabelin 40 vuoden kunniaksi. Kiitokset myös kaikille, jotka osallistuivat lehden tekoon. Arille kiitokset tuesta!

s.1 Pääkirjoitus Sini Tuomola
s.2 Sisällysluettelo
s.4 Puheenjohtajalta
Hope. Jaakko Ilvonen

Faabeli 40 vuotta
s.5 Faabelin mahtavat 40 vuotta

s.17
Politics-comics-omics-miks
Aforismeista ajatteluun ja
Faabeliin
Jorma Paranko

s.19 Biologian opiskelua 30
vuotta sitten
Christina Nokkala

Piltit

s.23 Synapsin piltit 2008
s.31 Jumppaa taikka kuole
eli Synapsin kastajaiset 2008

Muuta sälää

s.16 Kuin kaksi marjaa I
s.16 Electroporation...
s.36 Työharjoittelu -
työtä vai opintoja

s.35 "No mikä hymyilyttää?"
s.50 Kuin kaksi marjaa II
s.51 Isän, Pojan ja pyhän
hengen nimeen
s.52 The Room
s.53 Mistä on hyvät kemut
tehty - 10 kohtaa järjestäjälle
s.55 Baila Baila
s.57 Kuin kaksi marjaa III ja IV

Synapsi järjestää

s.38 Yösäbä
s.39 The Lepakkoretki
s.41 Synapsin syysretki
s.43 Seilin Lehdet
s.58 Synapsin kevät 2009

Maa	↓
Vesi	↓
Ilma	↓
Eliöstö	↓

Ympäristöasiantuntijoiden keskusliitto YKL ry

**Opiskelija,
Turvaa selustasi, liity ympäristö-
asiantuntijoiden kasvavaan
joukkoon!**

- ympäristötieteet
 - luonnontieteet
 - vesistötieteet
- www.ykl.fi**

- työttömyyskassa
- työsuhdeneuvonta
- edunvalvonta

Ympäristöasiantuntijoiden keskusliitto YKL

Puheenjohtajalta

Hope.

Sitä termiä tässä kuultiin kuu-
kauden päivät tuolla Atlantin toisella
puolella ja Facebookissa. "Toivo muu-
toksesta" taisi olla se virallinen pitkä
nimi Obaman kampanjasta. Harvinais-
en originaali kampanjaidea. Eipä sinän-
sä, itsekin olisin Obamaa äänestänyt ja
aika moneen Facebook-juttuun lähdin-
kin tukimielessä. "Toivo muutoksesta"
sopisi kyllä omaakin kampanjaani
varten. Vai keksiikö joku tehokkaam-
paa termiä vie-mään Synapsia kohti
suurempaa, parempaa ja toimivampaa
kokonaisuutta? Pakko se on nimittäin
myöntää, sitä tässä on vritetty io kohta
kolme vuotta.

Eräiltä van-
h o i l t a
opiskelijoilta olen
kuullut ajasta,
jolloin Synapsin
bileet olivat
yleisesti ottaen
erittäin isoja ja
muidenkin aine-
järjestöjen "kun-
nioittamia."

Toisilta, astetta nuoremmilta, itseäni
vanhemmilta opiskelijoilta olen kuullut
ajasta, ei niin kauan aikaa sitten, jolloin
Synapsin opiskelijat ottivat rennommin
vain Kastajaisten aikaan, jos silloin-
kaan. Noista ajoista on tultu pitkälle.

Aloitin Synapsissa 2005, jolloin asiat
olivat mielestäni hyvällä mallilla.
Nyt ne ovat vielä paremmalla mallilla.
Bilerintama on monipuolistunut mm.
Dynamon pippaloilla eikä Sedun viihde-
monopolia ole tuettu aikoihin. Isommis-
sa pippaloissa pyritään järjestämään
alkoholittomia virvokevaihtoehtoja ja
jopa vegaanit koitetaan huomioida. Kii-
vaita palautteita on annettu kurssien

heikoista aikatauluttamisista ja opin-
nollisiin epäkohtiin on pyritty aktiivisesti
puuttumaan.

Mutta ovatko Synapsin asiat riit-
tävän hyvin? Olemmeko saa-
vuttaneet sen optimaalisen tilanteen,
jolloin kaikilla on hyvä mieli toiminnas-
tamme? Oletteko tyytyväisiä Synapsin
toimintaan? Vai kaipaatteko kenties
muutosta, jotain uutta, jotain rohkeaa,
mitä Synapsilta puuttuu?

Jos vastasit edelliseen kysymykseen
kyllä, ei huolta. Synapsin toimintaan
vaikuttaminen ei edellytä äänestäjäksi
rekisteröitymistä ja valitsijamiehen va-

lintaa. Jokainen
synapsilainen
saa osallistua
kerran viikossa
järjestettäviin
kokouksiin ja tul-
la vaikuttamaan.
Jos ei löydy
uskallusta, voi
jättää nimitöntä
palautetta, joista
jokaikainen tul-
laan virallisesti

käsittlemään kokouksessa. Ja palaut-
teeseen tullaan reagoimaan.

Älä siis harmittele Synapsin huonoa
Atoimintaa yksin kotona vaan tee
asialle jotain! Vaikka uusi Facebook-
ohjelma!

Toivottavasti mahdollisimman moni
synapsilainen uskaltautuisi vai-
kuttamaan toimintaamme. Uusi veri
tarkoittaa uusia ideoita ja uusia tuulia ja
sitähän se kehitys on. Hope for Change,
Hope for Synapsi.

Synapsi ry:n puheenjohtaja,
Jaakko Ilvonen.

Hope.

1968

FAABELIN MAHTAVAT 40 VUOTTA

2008

Vuonna 1968 Kekkonen toimi Suomen presidenttinä, Vietnamissa sodittiin ja Faabeli, Synapsin rakas ainejärjestölehti, näki ensimmäiset päivänsä. Jotta jokainen itseään synapsilaiseksi tituleeraava ihminen ymmärtäisi sekä Synapsin,

että Faabelin nykyisen olemuksen, tulisi teidän tietää myös jotain niiden historiasta. Seuraavat lainaukset ja kuvaelmat ovat poimintoja Faabeleista, jotka kuvaavat silloista elämää synapsin ja Faabelin parissa. Emme vastaa asiasisällöstä.

1968

Ensimmäinen
Faabeli ilmestyi. Sen tarkoitus oli toimia Synapsin tiedotus-, mielipide- ja kulttuurilehtenä. Nykyisestä tekniikasta vielä haaveiltaessa, Faabeli tehtiin kovalla työllä kirjoituskoneella, sekä leikkaa-liimaa -tekniikalla.

1969

Faabeli toimi Synapsilaisten jäsenlehtenä. Meille tutut tieteen termit olivat 40 vuotta sitten uusinta uutta.

"Vierasperäisiä fakkitermejä on välttävää. Nykyaikaisia, noin 10 vuotta oppikoulukurssiin kuuluneita termejä voi käyttää niitä selittelemättä. Tällaisia ovat esim: atomi, molekyyli, solutuma, mikrobi, bakteeri, virus, elektroni."

1971

Ensimmäinen värillinen kansilehti.

Sammonmaljan historiaa:

"Sammonmalja on Vakuutusyhtiö Sammon lahjoittama kiertopalkinto. Kilpailun osaan ottajien tulee olla Turun Yliopiston opiskelijoita tai toimihenkilöitä. Kilpailua käydään eri lajeissa. Tärkeintä ei ole voitto, vaan runsas osaan otto, jolla on voimakas psykologinen vaikutus "vastustajiin"."

1970

Faabeli toimi jäsenmonisteena.

Faabeli ilmestyi viidesti vuoden aikana ja jokaisessa oli erikseen oma toimituskuntansa.

"Kirjasto on hankkinut parisenkymmentä kirjaa, jotka käsittelevät luonnonsuojelua joltakin kantiilta. Kirjat on järjestetty omaan osastoonsa näkyvälle paikalle ikkunalaudalle. Kunnon biologin osuus tässä hommassa on mennä kirjastoon ja lainata näitä teoksia. Onhan toki näin tehtykin. Menestys on ollut valtava. Etenkin suomenkieliset teokset ovat POP. On toki jotain valitettavakin. Kansan syvät rivit eivät jostain syystä ole ottaneet asiakseen lainata ruotsinkielisiä opuksia (rotusortoako). (Jukka Mankki)."

1972

Aika
köyhää tekstiä, emme oikein löytäneet mitään julkaisemisen arvoista...

Jim Hendrix 1942-1970

1973

Vuoden parhaat vitsit.

"Einsteinia ei päästetty ravintolaan liiallisen humalatilän takia, mikä sai hänet miettelääksi. Vihdoin hän tokaisi: Teoriassa olen suhteellisen selvä."

"Saksalaisia kertoo ylpeänä pojalleen Lapissa: Tämän talon on isi polttanut."

"Faabelin toimittaja: Käy hakemassa uusi Faabeli eläinmuseosta. Kiitos, meillä onkin puulämmitys."

1974

Nykyopiskelijalle tutusta rahanpuutteesta kärsittiin myös vuonna 1974. Ensimmäinen päätoimittaja Mirja Lohikoski. Myös Jorma Paranko mukana toimittamassa Faabelia (1974-1979).

"Mikä nykyisessä opintotuessa on vikana?
Opintotuki ei riitä. Opintolainan enimmäismäärä 5500 mk. Opintotuki on lähes yksinomaan lainamuotoista. Vain n. 20% korkeakouluopiskelijoista saa 700 markan opintorahan, joka ei riitä kattamaan edes kuukauden keskimääräisiä opintokustannuksia. Lainamaksu ajoittuu vaikeimpaan mahdolliseen aikaan.

Mitkä ovat opiskelijoiden vaatimukset? Opintotuen kehittämisessä on kysymys opiskelijoiden aineellis-sosiaalisen aseman turvaamisesta ja samalla koulutusmahdollisuuksien demokratisoimisen erään keskeisen edellytyksen turvaamisesta, vähävaraisten opiskelumahdollisuuksien parantamisesta. Nykyinen lainamuotoinen tuki ei voi turvata näitä tavoitteita, ne edellyttävät opiskelijoiden velkaantumisen estämistä. On vaadittava opintorahamuotoiseen tukeen siirtymistä. Opintotuen enimmäismäärät on korotettava siten, että ne kattavat kohtuulliset opiskelu- ja elinkustannukset."

1977

-Minun kolmas aviomiehieni oli oikea herkkupala.

1975

Päätoimittajana Ilmari Pulli

"Synapsilainen: Sinä voit auttaa opiskelullasi kavereita myymällä heille sinulle tarpeettomaksi käyneitä kurssikirjoja. Käsi sydämelle, kumpi on tarkoituksenmukaisempaa: sekö, että esimerkiksi pikku-Odumisi lojui si sen tentittyäsi pölyttymässä kaapissasi vai että se olisi kymppinä selvää rahaa kourassasi. Tuntematonta sotilasta muksaellen: sen minä vielä ymmärrän, että rakastaa naista, mutta että rakastaa kirjoja, sitä minä en ymmärrä."

1976

Päätoimittajana Seppo Sällylä ja Synapsin puheenjohtajana Jorma Paranko.

Seppo Sällylä
Faabelin päätoimittaja

Kuulostaapa
tämäkin
tutulta...

"Vetoisuus-
toivomus (ja
käskykin,
ellei muu
auta). Nimit-
tään. Kyse
on Synapsin
toimistossa
säilytettävistä
monistuspa-
pereista, va-
hoista, mus-

teista, nitojista, tei-pistä, liimoista, piirtureista, piirustuslevyistä ym kamoista, jolla tämäkin Faabeli on tehty. Omin luvvin ei viedä mitään. Jos Synapsin hommia varten viette, niin ilmoitakaa, ja palauttakaa myös. T. toimitus"

1978

Vuonna 1978 päätoimittajana toimi Jorma Paranko. Myös Christina Nokkala (os. Minn) oli mukana Synapsin toiminnassa. Vuonna 1978 hän toimi emäntänä.

"Synapsin historiaa: Ajatus biologian ja maantieteen opiskelijajyhdytyksen perustamisesta syntyi kesällä 1962 pidetyllä kenttäkurssilla Korppoon Lohmissa. Alettiin vieraantua maakuntahenkisestä osakuntatoiminnasta ja samastua omaan opiskelualaan ja tulevaan ammattiin. Suomen biologian ja maantieteen opiskelijain liitto perustettiin." (Peter Portin)

"Ilmari Häkkinen tarjosi toimitukselle koiraan paritteluelimen kehitystä käsittelevää kirjoitusta uskoen sen kiinnostavan lukijoita. Tätä toimitus ei ollenkaan epäile."

1979

Päätoimittajana Päivi Sihvola.

Sumpumpetarina Christina Minn. Vuosi 1979 taisi olla todellista urputusta. Tosin löytyi vuodelta mm. Vappusumpun historia.

Silloisen toimituksen kommentti:
"Biologian laitoksen sisäinen tiedotus on tosiaan ollut yleisen ihmettelyn aihe jo pitkään."

Päätoimittajalta:
"Uusi opiskejia ei osallistu järjestötoimintaan. Johtuuko tämä siitä, että aines on vuosi vuodelta passiivisempaa: ei ole kiinnostunut sen kummemmin hallinnon- kuin tutkinnonuudistuksesta-kaan, ei edes harrastustoiminnasta... ..Opinto-jaan aloittelevan omalla aktiivisuudella on aivan keskeinen merkitys. Kuluneet kehäraakit eivät välttämättä jaksaa henkilökohtaisesti tähärvalla etsiä toiminnasta kiinnostuneita. Tulkaa ihmeessä kysymään, siitä kehäraakki ilostuu ja kertoo koko surullisen elämänsä tarinan saman tien."

"Päivystys on palvelua. Päivystysajat ti 12-13 ja to 12-13. Päivystystä ovat tähän asti hoitaneet lähinnä Synapsin hallituksen jäsenet, joilla piru vie on parempaakin tekemistä. – Anteeksi."

"Vappusumppu järjestettiin viime keväänä ensimmäistä kertaa. Idea saatiin helsinkiläisiltä ja Oululaisilta biologian ja maantieteen opiskelijoilta, jotka ovat järjestäneet omien yliopistojensa eläinmuseoissa luontoaiheiset vapputapahtumat (Vappushokkelo ja Vappu-Vimpa) jo useana vuonna."

1980

"Köyhät kirjoittakaa!"

Toimitus oli hukassa, kun ei saatu ihmisiä kirjoittamaan juttuja. Päätoimittajana Matti Kiiskilä.

1981

Vuonna 1981 pohdittiin maantieteilijöiden työllistymistä, sekä parhaita ajanviettopaikkoja. Päätoimittajana Matti Marjamäki.

"Miten pärjät maailmassa ja työelämässä, kun pääaineena on maantiede? Tätä kysymystä pohdittiin jälleen 26. helmikuuta SMY:n (Suunnittelumaantieteen yhdisty RY) / Turun järjestämässä palaverissa "Kunta työnantajana". Illan anti oli arvokasta paitsi maantieteilijöille, myös niille, jotka ylipäätään ovat kiinnostuneita työelämään sijoittumisesta."

"Kauppi on melko epämiellyttävä paikka. Teoreettinen ikäraja 18 v., mutta sieltä tuskin yli 18-vuotiaita löytyy. Myös keskiolutoikeudet. Paikka on kuitenkin melko pieni ja discjockeyt ovat enempi tyhmiä. Avoinna viikonloppuisin."

1982

Biologeilla oli identiteetti kadoksissa. Päätoimittajana Juha Flinkman.

"Arvoisa lehti Luonnontutkija kirjoitti taannoin, että biologeista ei ole mihinkään. Eikö muka? On toki, mutta täytyy myöntää, että monilta puuttuu itseluottamusta ja oma-aloitteisuutta. Ehkä vähän häpeämme olla biologeja, koska sana saa joidenkin ulkopuolisten korvissa negatiivisen sävyn. Meidän on osoitettava, että emme ole vain epäsiististi pukeutuneita ympäristöräyhäreitä, vaan koulutettua, yhteiskuntakelpoista työvoimaa." (Tiina Vahala, Mikä minusta tulee isona?)

1983

1984

Päätoimittajana A.Hirvonen.

Toimituksessa mukana mm. Esa Tyystjärvi.

Ensimmäinen pilttisesti: mukana mm. Tapio Eeva, Eira Kanervo.

Hirvoni on ensimmäinen valokuvassa kuvattu henkilö. Kuvassa on vasemmalta lähtien (pääine): Lasse (Touhastaja)/Velma (Kuvittaja), Olli Neapala (perinnöllisyystiede), Jorma (Kivimäki) (maantiede), Seppo (Touhastaja) (maantiede), Petteri (Kivimäki) (perinnöllisyystiede), Harri (Kivimäki) (kivintiede) & Jussi (Kivimäki) (maantiede) (Kuva: Sirkka-Liisa Kivimäki)

1983

Tänä vuonna biologit löysivät kadonneen itsetuntonsa maantieteilijöiden kustannuksella. Päätoimittajana A. Hirvonen.

"Mikä on biologi: syntynyt arvoon, valittu tehtävänsä valaisemaan maailmaansa. Kiltti, kaunis + komea, fiksu & filmaattinen (ja juoppo?). Pelastaa perikadolta, on yhteiskunnan kuohukermää.

Mikä on maantieteilijä: onneton perässä rämpiä, pudonnut pienenä hoitopöydältä. Pyrkii kepulikonstein nauttimaan jumalten suosiosta: biologiasta ja biologien seurasta. Halveksittava olio, sääliittävä elämän laitapuolen kulkija, joka haluaisi biologiksi biologien paikalle. Verratavissa kemisteihin ja biokemisteihin yms."

HUOMAUTUS PÄÄTOIMITTAJILTA:

Nykyinen hallitus ja Faabelin toimittajakunta eivät ajattele maantieteilijöistä samalla tavalla, mutta tämän luettuana ymmärtävät maantieteilijöiden kokeman alemmuudentunteen.

1985

80-luvulla opiskelijoita ei paljoa politiikka kiinnostanut, vaan mielessä liikkui kuvien perusteella naisten rintavarustus. Kielenkäyttö oli ronskia ja karua. Mahtoiko naisia olla hallituksessa laisinkaan? Toimituskomitean puheenjohtaja J. v. Bright.

"F-varoitus. Viimeinen tilaisuutesi! Synapsin jäsenmaksun voit maksaa maaliskuun loppuun mennessä. Mitä pikemmin maksat, sen parempi. Liikuta velto perseesi lähimpään maksulaitokseen ja täytä velvollisuutesi. Jos et tätä tee kuun loppuun mennessä, niin sanonpa vaan, että olet yksi saatanan velto paska. Ns. ideologisista syistä jäsenmaksusta kieltäytyvät ilmoittautu koot toimistoon kuun puoleenväliin mennessä (koskee erityisesti lenkkisaunassa kävijöitä!). Varoittavia esimerkkejä löytyy niinkin korkeilta tahoilta kuin yhdistyksen päärahoitustapahtuman luottohenkilöistä ja yhdistyksen tiedonvälityksestä vastaavasta kolleegijosta. Hävetkää mulku!!!!"

1986

Puheenjohtajan palsta: "Tässä ihan aluksi tekee mieli mainita, että NE onnettomat yksilöt, jotka akateemisen suunnitelmasti suorittivat kaljakorien ryöstön Lexiltä, voivat vielä ilmoittautua ennen julkista höyhennystä."

Jei! Go synapsilaiset! Päätoimittajana ehkä Harri Helminen.

1987

Mm.

Jari Hänninen toimittamassa Faabelia. Päätoimittajaa ei mainittu, todennäköisesti vastuuta lehden sisällöstä ei haluttu ottaa.

"Edellisessä lehdessä oli noin yksi asiajuttu. Se oli siis mitä ilmeisimmin liian asiapainotteinen. Tällä kertaa teimme toisin. Tässä lehdessä ei tietääksemme ole yhtään mitään asiaa."

1988

Vuonna 1988 keskusteltiin yhteistyöstä Tarton opiskelijoiden kanssa. Päätoimittajana Riitta Salo

Tämän kuun 5.-8. päivä liehui Yliopistonmäellä joitakuita kummastuttanut sini-musta-valkea lippu: Tarton yliopiston naiskuoro Eestistä oli vierailulla. Seuraavassa jotain Eestistä, Tarton Yliopistosta ja opiskelusta siellä...

Suomalaiselle Eesti tarkoittaa yleensä Tallinnaa ja halpaa viinaa.

Opiskelu Eestissä – niin kuin muullakin N-L:ssa on melkoisen rajua työtä. 6 päivää viikossa pakollisia luentoja.

Koska kyseessä oli kuorovierailu, niin mukana oli vain yksi geneetikko. Biologit käyttävät aikansa yleensä hieman erähenkisesti kuin laulamalla yli 6 tuntia viikossa kuorossa.

Katon hankkiminen kirjojen ja sängyn päälle on Tartossa vähintään yhtä hankalaa kuin Turussa. Aviopari joutuu odottamaan asuntoa 2-3 vuotta, avopari ei jonota missään jonossa.

Kannattaisi kuitenkin yrittää (entistä tehokkaammin, hallitus hoi) avata yhteyksiä eteläiseen naapuriimme, myös ja varsinkin meidän Synapsilaisten.

(HUOMAUTUS PÄÄTOIMITTAJILTA: Ei siihen kulunut kuin 21 vuotta, ensi keväänä suuntaamme excursiolle Tartoon. Tosin jo seuraavana vuonna 1989 Tartosta tuli vierailijoita Turkuun.)

1989

Päätoimittajana Mika Miettinen. Synapsin varapuheenjohtajana toimi Joni Mäkinen.

Seilin lehdet-jutun yhteydessä oleva ”historiikki” on julkaistu vuonna 1989.

1990

Delete Esc

Vuonna 1990 Faabelin päätoimittaja hommia hoiti Jorkke

”Päivän mietelause: Kulkiessasi syksyisin paljain jaloin aivastuksesta tulee orgasmisi.”

”Yön mietelause: Parempi naida kuin palaa.”

1991

Delete

Näin se tasa-arvo toteutui Synapsissa vuonna 1991. Päätoimittajana Jouko

”Nainen tieteen valossa:

Nainen on Homo sapiens Feminina -erotukseksi miehestä, joka on –päitsi luomakunnan kruunu – myöskin Homo sapiens Maskuliina. Nainen kuuluu imettäväisiin ja on tasalämpöinen paitsi silloin kun hänessä palaa intohimon tuli, tai hänessä on kuumetta. Naisia tavataan mm. puistokaduilla, kahviloissa ja ravintoloissa. Naisen tapaamista sanotaan täräykseksi eli Rendez-Vous’ksi. Nainen on levinnyt yli maapallon. Ennen kuin nainen on nainen, hän on lapsi, tyttö, neito. Sen jälkeen, kun hän on ollut nainen, hänestä tulee akka. Nainen jakaantuu useaan luokkaan, joista mainittakoon: kokenut, kokematon, irttonainen. Edelleen: morsian, rouva, leskirouva sekä erikoinen laji: vanhapiika.”

1992

Delete

Vuoden 1992 Faabeli oli pelkkää paskaa.

”Mihin sinä näistä mahdollisesti kuulut asioidessasi WC:ssä?

Pelokas tyyppi: Ei voi liria jos joku katselee, teeskentelee kusseensa ja tulee myöhemmin uudeen. Mutiseva tyyppi: Seisoo hetken paikallaan, mutisee, kiroilee ja pieraisee yrittäen kusta. Ei voi ja pieraisee vielä kerran. Lähtee ulos murahdellen.

Lapsellinen tyyppi: Katselee viemärialtaan pohjalle ihaillen kuplia.

Itserakas tyyppi: Avaa viisi nappia, vaikka kaksi olisi enemmän kuin tarpeeksi.

Hermostunut tyyppi: Ei löydä halkiota, hikeentyy ja repii nappinsa.

Sosiaalinen tyyppi: Käy kussella ystäviensä kanssa, olipa hänellä tarvetta tai ei, ja sanoo, ettei maksa mitään ja on miellyttävää.”

1993

Delete

Emme löytäneet vuoden 1993 Faabeleita Synapsin arkistoista. Jos joku omistaa sellaisen, pyydämme tuomaan toimistolle edes kopion.

1994

Delete

Vuosi 1994 oli Kummeli-huumaa ja huonoja penkkejä.

”Piltin katsahdus luentoasentoihin (top ten ranking): Käytä Aloe vera -voiteita aamuin illoin.

Käy Thai-hieronnassa säännöllisesti.

Käytä Ultra Pamperseja. Varasta vierustoverisi muistinpanot ja istu niiden päälle. Hanki air bag ja käytä turvavöitä.

Keksi uusia asentoja: seiso käsiilläsi, päälläsi tai istu jalat niskan takana.

Harrasta stepjumppaa ja koskenlaskua.

Kanada!

Äänestä EI EU:lle (liian myöhäistä, senkin petturit!). Lopeta luennoilla käyminen ko. luentosalissa.”

1995

Delete

”Uskontunnustus Synapsille eli legenda banaanista...

Minä uskon Synapsiin ainejärjestöjen kaikkivaltiaaseen biologien ja maantieteilijöiden yhdistäjään

Ja suureen banaanin Synapsin ainoaan korkeuteen Meidän maamerkkiimme

joka löytyi supermarketista, kohosi teleskooppivavan päähän johtaa Synapsin joukkoa tungoksessa

joutui kilpailijan anastamaksi hävitettiin, mutta uudelleen löydettiin hajosi taistelun tuoksinassa

paikattiin kolmantena päivänä täytettiin sukkahousuilla ja teipattiin odottaa Synapsin toimistolla

kirjahyllyn oikealla puolella ja on sieltä tuleva johtamaan meitä täältä ikuisuuteen

ja Faabeliin painettuun sanaan pyhään ”hämähäkki Telluksella” -tunnukseen Sammalenvihreään haalariin ja ikuisen opiskelijaelämään”

1996

Delete

”Miten vaihdat haalarin lahkeen vappuna?

1. Etsi uhri, jonka voit vapaasti valita vapunaatonan päivällä väentungoksen ollessa suurimmillaan. Vihje: Varaudu siihen, että tietyt uhrit ovat tarkempia haalareistaan kuin toiset, kuten esim. vaaleanpunaisten haalarien omistajat.

2. Odota iltaa.

3. Siirry biletiloihin.

4. Paikallista jo aiemmin huolellisesti valittu uhri.

5. Ryhdy jutuille. Tässä kohdassa kannattaa kaksi seikkaa: Vastakkainen sukupuoli ja runsaasti nautittu vappujuoma toimivat helpottavina tekijöinä. Kun uhri ei enää pysty kohdistamaan katsettaan, on se valmis preparoitavaksi.

6. Preparointi. Sano ”hihihi”, kyllähän sä vaihdat mun kans lahkeen tosta vähän ylempää. Jätä mahdolliset vastustelut huomioimatta. Irroita ohut kaistale haalarinlahjetta. Jos olet mukava tyyppi, leikkaat omista haalareistasi samankokoisen kaistaleen ja kiinnität sen uhrin jalkaan hakaneulalla.

7. Liukene paikalta ja toivo, ettei uhri muista sinua. Vältä myös näyttäytymistä uhrin mahdollisille kavereille.”

1997

Otteita runosta Turku:

"Niin ennakkoluuloisia hymyjä ei missään muualla, niin tietäväisiä tuhahduksia lopulle valtakunnalle."

Ja silti näitä tuoksujä
merituulta pihkaa
pakokaasuja grilliruokaa
näitä ääniä
lintuja lapsia
oppii kaipaamaan
Tähän kaupunkiin rakastun
niin kuin ennen en yhteenkään."

1999

Vuonna 1999 naurettiin luennoitsijoiden kustannuksella. Päätoimittajana Antero Keskinen.

Luennoitsijoiden suusta:

"Helsinkiäisraukoilla ei ole mitään vastaavaa!" -retkellä Ruissalossa

"Tässä seisoo mutaation tulos ja siellä istuu toinen."

-Y-kromosomin evoluutiosta

Opiskelija: "Onko tuo pieni vai iso s?"

Luennoitsija: "Hyvä kysymys, juuri tällaisia tarvitaan!"

-tilastotieteen suhteellisuudesta

- "Tällä organismilla on suurempi oikeus olla täällä kuin meillä." -herkkä hetki limasienten äärellä

2001

Vuonna 2001 ei paljon vitsejä murjaistu. WTC iskut olivat juuri tapahtuneet, joka sai myös synapsilaisten maailman hetkeksi tolaltaan. Päätoimittajana Tuuli Lappalainen.

1998

Vuonna 1998, Faabelin päätoimittajana oli Anne Melin.

"Sinunkin huoneistossasi saattaa sinun tietämättäsi, ja ennen kaikkea ilman lupaasi, asustella monenkirjavia joukko erilaisia mönkijöitä, joista pölypunkit ovat harmittomimmasta päästä: Mikäli se ketään yhtään lohduttaa, voi tästä kaikesta vetää sen johtopäätöksen, ettei sinkkukaan joudu koskaan menemään yksin nukkumaan, vaan mukana on varsinainen armeija näitä mukavia pikku veijareita!"

2000

Taisi vuosituhat pitää synapsilaiset kiireisinä, sillä vuonna 2000 ilmestyi vain yksi Faabeli. Päätoimittajana oli Antero Keskinen ja uusina opiskelijoina mainittakoon Mikko Selin ja Joni Vainikka.

2002

Kaikki maantieteilijät huomio: Jos tulevaisuutesi on vielä avoinna, käy lukemassa Faabeli 1/2002 Synapsin toimistolla. Päätoimittajana Tuuli Lappalainen.

"Kiire on kuin jääpuikko takapuolella. Kun siihen tottuu, se on jo sulanut pois."

Mikko Selinin mummi

2003

Päätoimittaja Lasse Ruokolainen

Tämän lehden pakollinen latteus eli rimalanalitus.

Tämän lehden pakollinen latteus eli rimalanalitus

2005

Päätoimittajana Ville Härmä.

"Mitä hyötyä on maantieteilijöistä?"

Mies ,kauppakorkeasta 25v.

"Opettavat lapsille ettei maa ole litteä."

HH:Tunnetusti kaupplaisilla huono yleistietao ...

Nainen Saksan kielen ja kulttuurin opiskelija 25v.

"No,nehän tekee ne hienot kartat... ööö tai sitten ei...kyllä

niistä jotain hyötyä...Mutta älä kysy multa mä olen vain

humanisti.. " HH:Yllättävää humanistilta " (Heikki Heinonen)

Palaute:

TÄMÄ TOIMISTON TUOLI HAISEE PASKALLE!ASIALLE

PITÄÄ TEHDÄ JOTAIN, SELVÄ BIOHASARDI!!!! L O P P U P E L E I S S Ä KAIKKI ON PELKÄÄ LOBAALIMUUTOKSEN TEMATIikkaAA!!! ALFA-URUS

Hyvä "emme todellakaan arvaa kuka olet ",oletko varma ettet itse juuri päästellyt eilisen l a s k u h u m a l a k e b a b i n jälkihöyryjä meidän HIENOON tuoliin...

2004

Päätoimittajan Ville Härmä

Erään auskultantin kuvaus opettamisesta yläasteella

"Piha on laatoitettu, ettei se näkyisi. Tangossa liehuu vihreä lippu, jonka tarkoitus on viestiittää koululaitoksen antautumisesta tietokonesukupolven rynnäkön edessä. Yhdeksän dee, Hell on Earth 2004, ryskii sisään luokkaan. Meno on alusta alkaen kuin neekerheimon juhlissa. On rummutusta ja ujellusta, mölinää ja pauketta. Muutama pelästynyt opetusharjoittelija istuu takaseinään liimautuneena. Keskirivin sudanilaisvahvistus pyörittää rumbaa ja osoittelee muutama ympärillä istuvan kanssa opetusharjoittelijoita ja nauuraa näiden ulkonäölle. Tässä joukkueessa kotimaiset voimat ovat laityhökkääjinä. Pallo on sijaisopettajalla vain hetken. Sen jälkeen se on vuoroin milläkin oppilaalla."

2006

Päätoimittajan Jaakko Ilvonen

Synapsin Kastajaiset:

"Aluksi piltit halusivat elää Salattua elämää, mutta se ei kastajaisissa tunnetusti onnistu. He joutuivat vanhempien synapsilaisten Kylmään rinkiin. Me marssitimme heitä alas Turun Melrosea aina Aurajoen rannassa lepääville Lemmenlaivoille asti, missä he joutuivat Baywatcheiksi. Myöhemmin illalla he kokivat Orange Countyn kuumat rytmit. Nyt he ovat Kauniita ja rohkeita synapsilaisia!" – Osmander

2007

Päätoimittajana Pipsa Lappalainen

Vuonna 2007 Synapsi teki ekskun Hollannin Amsterdamiin. Seuraavassa Jennyn muistiinpanoja.

"Anssi: Peppuveturin toimintaa
 Ellu: Mä luulen et jonku sänky natisee tänä yönä
 Tiina: Kaamee JYYSTÖN ääni
 Olli: Oraakkeli vittuilee
 Anssi: Onko olotinni hindurangi vai assanti? (tunnustan et tässä kohtaa mä en välttämättä ollu ihan kartalla, enkä osaa enää lukea käsialaani.....)
 Olli: Taas tuli haistapaskavastaus
 Anssi: Mahdankohan mä olla sellanen joka ei itekkään tiä mitä se ajattelee?"

2008

Päätoimittajina Jonna Sinkkonen ja Sini Tuomola.

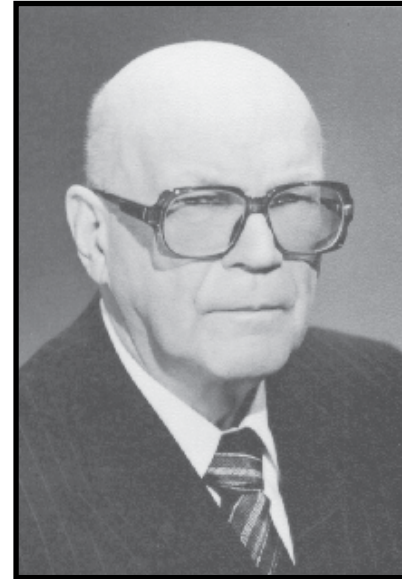
Onnea 40 vuotiaalle Faabelille,

Wuhuu!

Trööt!

sekä jaksamista tuleville toimittajille..
 ps. Meihin saa ottaa yhteyttä 40 vuoden kuluttua.

Kuin kaksi marjaa

Turun yliopiston genetiikan professori Harri Savilahti

Suomen presidentti Urho Kekkonen

POLITICS - COMICS - OMICS - MIKS AFORISMEISTA AJATTELUUN JA FAABELIIN

Politics: ”Kapitalismissa ihminen riistää ihmistä, sosialismissa asiat ovat päinvastoin”. Puolalainen sananparsi.

Opiskelijoiden poliittinen radikalisoituminen 1960- ja 1970-luvuilla oli yleismaailmallinen ilmiö, joka heijastui aktiivisena toimintana ja positiivisena jännitteenä. Esimerkiksi hallinnonuudistus toi vuonna 1975 yliopistohallintoon nykyisen kolmikantamallin. 70-luvulla keskityttiin politikointiin, eikä sivuasioidelle jäänyt aikaa. Vasta 80-luvun puolivälissä opiskelijat ovat alkaneet opintoja rahoittakseen toden- teolla hakeutua ympärivuotiseen ansiotyöhön.

Yliopistomäen nivelkuppila, nykyinen Myssy, ja varsinkin sen koillisnurkka heijasti mielenkiintoisella tavalla yhteiskunnan kahtiajakautumista. Nurkassa majailivat solmioon ja pikkutakkiiin sonnustautuneet Lexläiset ja heidän sivot naisopiskelijakollegansa. Oikeustieteellinen tiedekunta toimi vielä 1970-luvulla Luonnontieteiden talossa. Nurkkaan ei mustissa kumisaappaissa tai harmaissa

maihinnousukengissä liikkuvilla viherpiipertäjäbiologiradikaaleilla ollut mitään asiaa. Eivät edes valkoisissa labratakeissa liikkuvat eläinbiologit uskaltaneet sinne. Rauha säilyi ehkä siksi, että emme tienneet, tai ehkä juuri siksi, että jotkut tiesivät, millä keinoin Lexsiläiset rahoittivat toimintansa; alkoholin salamyynti kukoisti Armas Puolimatka Oy:n lahjoituksen avulla hankitussa Lex ry:n toimitilassa Kirkkotiellä! Synapsilaisten rehti toiminta perustui TYY:n myöntämiin toiminta-avustuksiin ja emeritusprofessori Yrjö Mäkisen kirjoittaman arvokkaan ja arvostetun oppikirjan ”Tilastotiedettä biologeille” myynnistä kertyviin tuloihin.

Comics: ”Olen omin käsin Craivannut tieni tyhjältä äärimmäiseen köyhyYTEEN”
Groucho Marx.

On varmaan useita tapoja opetella satojen ja taas tuhansien selkärankaisten, selkärangattomien, putkilokasvien ja itiökasvien nimiä sekä tuntomerkkejä. Lauluniekat saattoivat tapailla ”Miks Alauda arvensis lensit Suomehen niin varhain kevähällä...”. Tai ”Muista, että eläinmuseon parven keskiosassa ole-

van ruskosuuhaukkakoiraan (*Circus aeruginosus*) tunnistaa vasemman siiven tyvessä pilkottavasta rautalanganpätkästä”. Kepulikonsteihin turvautuminen oli tehokasta: tentistä läpi, eivätkä eliöt pitkään painaneet muistin rasiitena. Ikimuistoimmat naurun- ja ilonhetket bongasi varmin Synapsin bileistä, jotka useimmin järjestettiin TVO:n tiloissa. Ohjelmallisissa illoissa tunnelma oli vauhdikas ja assistenttien osallistuminen näkyvää; tunnolliset opettajat usein varmistivat myös turvallisen siirtymisen jatkoille. Tunnollisimmat saattoivat jopa mennä riittävän pitkälle.

Omics: ”Gary Cooper ja Greta Garbo ovat mahdollisesti yksi ja sama henkilö. Vai oletteko joskus nähneet heidät yhdessä?”
Ernst Lubitsch.

Vuonna 1973 aloittaneelle vuosikurssilleni, ja vielä monelle sen jälkeenkin, DNA oli lähinnä korkkiruuvispagettia muistuttava, ilmeisen merkittävä biologinen rakenne. Vasta 1980-luvulla kuvaan tuli proteiinihiokemia ja molekyylibiologia, elämän arvoitusta uudella tavalla avaava biologia. Perinteisen lajintuntemuksen ja solubiologian rinnalle on muutamassa vuodessa kasvanut laajoja omics-datapaketteja, kuten ge-

Akvarelli. *Bos taurus*

J. Paranko -08

nomics, proteomics, transcriptomics, metabolomics, lipidomics, glycomics, interactomics. Elävät organismit on pilkottu nukleotidisekvensseiksi. Hiiri ja ihminen ovat melkein yksi ja sama.

Faabeli: ”Faabelit sopivat erityisesti lasten ja mielenvikaiten lukemiseksi”. Platon.

Tuskin kukaan meistä on kasvanut kuulematta tai lukematta eläinsatuja. Äkkipäätä ei kuitenkaan tule mieleen ainuttakaan Faabelissa ilmentynyttä eläintarinaa. Kun selailin viimeisimpiä Faabeleita Synapsin verkkosivuilla, vakuutuin, -ihminenkin on eläin. 70-luvulla Faabelin teko oli kuin mankelin käyttöä sillä erotuksella, että se oli vahamonistustekniikasta ja

musteen käytöstä johtuen suttaavaa hommaa. Se meni jotenkin näin: Ensin kirjoitimme tesktiin kirjoituskoneella vahamonistinpaperille, korjasimme kirjoitusvirheet, ja lopuksi veivasimme kahvasta niin kauan, että sivuja tuli riittävä määrä; lopuksi sivujen nitominen. Alkuvaikeudet veivät oman aikansa ja koneet yleensä vähän reistailivat. Kuvat, mitenkähän ne saatiin mukaan mukaan? Joka tapauksessa niiden laatu oli surkea, ja vain kaksi väriä - enimmäkseen mustaa.

Kun minulta pyydettiin kirjoitusta 40-vuotisjuhla-Faabeliin, toivottiin samalla kommenttia siitä, onko toiminta ainejärjestössä vaikuttanut työurani valintaan, mahdollisesti sillä edistymiseen. Tähän ei ole yksiselitteistä vastausta. Tiedän, että monet ei-ainejärjestöaktivistikkurssikerit ovat edenneet ammatissaan toiveidensa mukaisesti, jopa yli odotusten. On mahdollista, että sukulointi opiskeluaikana opiskelija-opettaja -akselilla on edesauttanut assimiloitumista yliopistoympäristöön. Tyytyväinen olisin todennäköisesti muunlaisenkin ammatinvalintaan. Ainejärjestötoiminnasta tuli hyvä fiilis, polttoainetta muihin toimintoihin. Faabelin teko sinällään palkitsi: sain tilaisuuden oppia uutta, kuten vinojen sivujen ladontaa.

Stivistymättömän on hyvä Slukea sitaattikirjoja.
Winston Churchill.

Fiksut lukevat Faabelia. Onnea 40-vuotiaalle Faabelille!

Jorma Paranko

Miks - epilogi: ”Ollesani neljätoistavuotias isäni oli niin tietämätön, että tuskin siesin häntä lähelläni. Mutta kun sitten täytin kaksikymmentäyksi vuotta, hämmästyin siitä, miten paljon hän oli oppinut seitsemässä vuodessa”.

Mark Twain.

Vahamonistustekniikka

http://www.mimifroufrou.com/scentedsalamander/1/Victoria_Copying_Machine_1931.jpg

Biologian opiskelua 30 vuotta sitten

Teksti ja kuvat Christina Nokkala

Vaikka suurpiirteisesti tarkastellen asiat ovat pysyneet aika samanlaisina vuosikymmenten läpi, paljon on muuttunutkin. Tutkintokin on ehtinyt uudistua kaksi kertaa kolmenkymmenen vuoden sisällä ja laitoksen henkilökunta muuttunut 99 %:sti. Itse ehdin vielä valmistua sen ikivanhan tutkintojärjestelmän puitteissa, jossa suoritettiin arvosanoja. Aloittaessani biologian opiskelun, ei ollut olemassa mitään Biologian laitosta, vaan kolme erillistä laitosta, Eläintieteen, Kasvitieteen ja Perinnöllisyystieteen laitokset, jotka yhdessä antoivat biologian opetusta. Eläintiede ja Kasvitiede olivat kumpikin jakautuneet ekologian ja fysiologian osastoihin. Sittenkin laitokset yhdistyivät Biologian laitokseksi ja laitoksen sisäistä jakoa on muokattu useampaankin kertaan.

Luennoilta toki lintsattiin myös 30 vuotta sitten, mutta epätieteellisen arvion mukaan siellä käytiin kuitenkin ahkerammin kuin nykyisin. Siinä oli ihan käytännön syitäkin. Nykyisin itsestäänselvyyksinä pidetyt WorkMates tai Moodle tulivat mukaan kuvioihin itse asiassa vasta muutama vuosi sitten. Omana opiskeluaikanani opiskelua tukevaa materiaalia

jaettiin hyvin vähän. En muista, että käytössäni olisi ollut muita monisteita kuin perinnöllisyystieteen approbatur-kurssin monisteet sekä hiljattain edesmenneen professori Rauno Tenovuon laatima ”Eläinmorfologian perusteet” -moniste, jota käytettiin kokonaisen lukuvuoden yli ulottuneella luentokurssilla. Aihe saattaa vaikuttaa tylsältä, käytiin läpi eläinkuntaa ja päntättiin päähän

Millaista biologian opiskelu oli kolmisenkymmentä vuotta sitten? Käytiin luennoilla ja harjoituksissa, kesäaikaan oli kenttäkurseja, Seilin kurseja odotettiin erityisen innokkaasti. Tentteihin valmistauduttaessa yöunet tahtoivat jäädä vähiin ja monella opintojen valmistuminen saattoi juuttua graduun, jota väännettiin otsa hiessä. Laitoksen henkilökunnan kanssa tultiin hyvin toimeen ja ainejärjestö Synapsi piti huolta siitä, että varsinaisen opiskelun ohella opiskelijaelämä oli vilkasta. Synapsin väreissä osallistuttiin erilaisiin tempauksiin ja tapahtumiin, pelattiin sählysarjaa, järjestettiin juhlia ja valmistauduttiin Vapuspumppuun – ja tietysti luettiin Faabelia. Onko mikään siis muuttunut?

mitä kummallisimpien anatomisten rakenteiden nimityksiä, mutta professori Tenovuon osasi erinomaisena opettajana tehdä kurssista mielenkiintoisen. Hänen johtotähtenään oli koko luentokurssin ajan evolutiivinen näkökulma, johon nojautuen hän osoitti, miten rakenteet ovat kehittyneet toisistaan adaptaationa erilaisiin olosuhteisiin. Kurssista oli kuusi osakuulustelua vuoden aikana, ja Tenovuolla oli tapana kirjoittaa kunkin opiskelijan jokaisen osakuulustelun arvosana pienelle lapulle (n. 1 x 2,5 cm). Lappuset hän jakeli opiskelijoille henkilökohtaisesti, ilmoitustaululle ilmestyivät vasta koko kurssista saadut arvosanat.

Kaveria kalkeeraamaan, tai jos ei tiennyt etukäteen olevansa pois, ei auttanut muu kuin kopioida käsin kaverin muistiinpanot. ”Kalkeeraus” lienee useimmille nykyopiskelijoille täysin vieras termi. Sillä tarkoitettiin sitä, että oman paperin alle laitettiin kopioinnin mahdollistava kalkeeripaperi ja sen alle paperi, johon muistiinpanot kopioituivat. Itse en pitänyt kalkeeraamisesta, sillä silloin minun täytyi käyttää kuivamustekynää, vaikka normaalisti tein muistiinpanot mustekynällä. Mustekynää käyttäessä ei tarvinnut käyttää voimaa, käsi ei väsynyt ja käsiala pysyi parempana – mutta kaveria piti tarpeen tullen auttaa. Nykyopiskelija voi tietysti ihmetellä, miksei luentomuistiinpanoja tarvitseva yksinkertaisesti ottanut kaverin muistiinpanoista valokopioita, mutta kolmisenkymmentä vuotta sitten valokopiokeinoita ei ollut edes laitoksilla.

Jonkin verran, mutta harvinaisina, jaettiin johonkin yksittäiseen asiaan liittyvää monistemateriaalia, esim. laskelmoja tuntemustentteihin valmistuville. Luentomuistiinpanojen tekeminen oli siis aivan välttämätöntä. Jos itse ei päässyt luennolle, piti pyytää Ennen nettiakakautta ilmoitustaulut olivat

tärkein tiedonvälityksen kanava. Opiskelijalta vaadittiin paljon omatoimisuutta opintojen suunnittelussa. Opinto-oppaasta selvitettiin tutkintovaatimukset, ja sen jälkeen lähdettiin tutkimaan ilmoitustauluilta, löytyisikö vaatimuksiin sopivaa opetus-tarjontaa. No, parin ensimmäisen vuoden opinnot olivat kyllä melko tarkkaan etukäteen lukujärjestettyjä, mutta pidemmälle ehtineet opiskelijat saivat olla varsin omatoimisia oman ohjelmansa suunnittelussa.

Ja mistä sitten tarkistettiin opintosuoritukset? Kuulustelujen tulokset ilmestyivät nekin ilmoitustauluille, ja hyväksytyt suoritukset jälkeensä piti mennä hakemaan merkintä opintokirjaan. Kun kaikki tiettyyn arvosanaan liittyvät tutkintovaatimusten mukaiset suoritukset olivat kasassa, menttiin oppiaineen professorilta pyytämään arvosanamerkintä. Kesäksi opintokirjat jätettiin tiedekuntaan, jossa suoritukset kirjattiin arkistoihin. Opintokirjan katoaminen oli melkoinen onnettomuus, muttei sentään ihan katastrofi, sillä oppiaineet olivat velvollisia pitämään kortistoja suorituksista.

Automaattinen tietojenkäsittelykin oli kolmisenkymmentä vuotta sitten aivan erilaista kuin nykyisin. Ohjelmat lävistettiin reikäkorteille, yksi ohjelman rivi per kortti, ja perään laitettiin data kortteille lävistettyinä.

Korttipakka vietiin sitten silloiseen laskentakeskukseen, josta tulokset sai yleensä seuraavana päivänä. Päätteiden ilmestymien helpotti työtä huomattavasti. Enää ei tarvinnut lävistää kortteja, vaan ohjelmat ja datan saattoi kirjoittaa päätteelle. Tulokset haettiin edelleen laskentakeskuksesta. Graduni aineiston taisin vielä kokonaan lävistää reikäkorteille, mutta lisensiaattitutkielmani ja sittemmin väitöskirjani aineiston sain jo syötellä päätteen kautta sisään.

Minkälaisista sitten oli tekstinkäsittely? Työselostukset kirjoitettiin yleensä käsin, mutta opinnäytetyöt piti sentään kirjoittaa kirjoituskoneella. Korjauslakka oli kova sana ja cut/paste-toiminnot tehtiin kirjaimellisesti saksilla ja liimalla. Olin onnellinen, kun sain kirjoittaa graduni puhtaaksi osaston sähkökirjoituskoneella – tosin sillä huonommalla, jossa ei ollut korjausnäppäintä. Fontin vaihtokin onnistui, kunhan irrotti kirjasiniekon koneesta ja vaihtoi tilalle toisen. Hie-man kypsyttävää, jos halusi esim. kirjoittaa tieteelliset nimet kursiivilla, ja niitä vilisi tekstissä vähän väliä.

Kaiken kaikkiaan opiskelu oli siis käytännön tasolla 30 vuotta sitten paljon vaivalloisempaa kuin nykyisin. En kuitenkaan usko, että se, miten aikanaan koin opiskeluni ja opiskelijaelämäni, poikkeaa kovinkaan paljon siitä, miten nykyopiskelijat kokevat sa-

mat asiat omalla kohdallaan. Murheet ovat samat; halu haluumalleen kurssille, opintojen edistyminen, päällekkäisyyksistä johtuvat aikatauluongelmat, hankaludet gradunteossa jne. Opiskelijana ollessani arvostin sitä, että suhteet laitoksen henkilökuntaan olivat mutkattomat ja yhteistyö pelasi hyvin, aivan samaa asiaa arvostan nyt opettajan näkökulmasta – suhteet opiskelijoihin ovat mutkattomat ja yhteistyö pelaa hyvin. Tämä traditio kantaa ja se saakin säilyä muuttumattomana, vaikka tutkinnot, opiskelijapolvet, henkilökunta ja opiskeluun liittyvät käytännön asiat muuttuvat.

Näkykö kuvissa tuttuja? Christinan arkistoista kuvia 70-luvun opiskelijoista silloisilta biologian kursseilta.

MOONAN RYHMÄ,
maantiede

MINNA-LIINA OJALA (20v.) on kotoisin Kaarinasta. Hän tuli opiskelemaan maantiedettä, koska se meni

lukiassa hyvin (eikä keksinyt muuta) ja manipuloi itsensä uskomaan, että maantiede on hänen juttunsa. Turun Minna-Liina valitsi, koska ei vaan jaksanut muuttaa Helsinkiin. Minna-Liina harrastuksiin kuuluu Nautilus-kortin omistaminen, jossa siis ilmeisesti pitäisi myös käydä. Koulussa yli yhdeksän keksiä aiheutti mm. useita jännetupentulehduksia... ainakin melkein.

JUHO LOUKONEN (19 v.) on myöskin kotoisin Kaarinasta ja häntä alkoivat jo lukiossa kiinnostaa maailman asiat (menneet ja nykyiset), siksi maantiede. Harrastuksiin kuuluu lumilautailu, taekwondo, lenkkeily, leffat ja amatööri-golf. Juho tykkää kaikesta kouluruuasta ja omistaa heppapaidan.

ELISA on 21-vuotias ja ihmettelee kysymystä nro 3, sanoo olevansa kotoisin vaan Suomesta. Maantiede häntä on aina kiinnostanut ja on jo asunut jo vuoden Turussa ja hyvin on kotiutunut, joten mitään sitä kaupunkia vaihtamaan. Elisa harrastaa koiran kanssa touhailua ja musiikkia.

HENNA JASKANEN (20 v.) on Espoolainen heppapaitainen penkkiurheilija. Mielenkiinto maantieteeseen lähti matkailusta ja hän on asunut jo vuoden Turussa ja tykkää Yliopistosta. Lempi kouluruoka on makaronilaatikko, mutta mieli muuttuu varmasti vielä Parkkiksen versiosta.

MAARIT KOTTI (19 v.) tuli Turkuun Tampereelta, koska maantiede kiinnosti.

Turku on kuulemma tarpeeksi suuri ja tuttu kaupunki. Maarit harrastaa lenkkeilyä ja tykkää syödä heppapaita päällä kouluruuan kunkkua, kanaa ja riisiä.

ANTON LEPPÄNEN on 20-vuotias nuori mies Jokioisilta. Turku on tuttu kiva kaupunki ja maantiede tuntuu omalta aineelta. Hän harrastaa musiikkia ja oleskelua eikä omaa lempiruokia. Tosin jännetupentulehdukselta haarukkaa hän ei edes saisi suuhunsa, eikä lähes kymppin keskiarvoltaan edes ehtisi.

LOTTA KOISTINEN on 19-vuotias Vehmaalainen, jonka suosiossa ovat hevoset ja matelijat. Turussa sukulaiset ja ystävät ovat lähellä ja maantiede on mielenkiintoisin ala. Lotta ei ole ollut kova kouluruuan ihailija (yllättävää!), joka ei kyllä tule muuttamaan Yliopistollakaan.

TAIJA KAAPPA on turkulainen ja 22-vuotias, joka tietysti ajattelee Turun olevan paras kaupunki, niin kuin kaikki muutkin turkulaiset tekevät (jeah!). Maantiede on aina kiinnostanut Taijaa, joka pitää myös musiikista ja eläimistä. Hernekeitto ei kuulu hänen lempiruokiinsa. Taija oli koulussa aina vähän pihalla, heppapaita päällä ja tupakka suussa.

MINNA YLI-KARJAMAA on 18-vuotias ja kotoisin Ilmajolta, sieltä Koskenkorvan viinatehtaan kupeesta. Hän lähti opiskelemaan biologiaa, koska omaa neuroottisen tarpeen selvittää, kuinka kaikki toimii (oikeasti eksyi väärään pääsykoesaliin). Turussa hänen tehtävänään ja halunaan on oppia uusi kieli: ”Ketä menisi sit sinne täl pual jokka?” Hän harrastaa pianoilua ja erinäisiä liikuntamuotoja vaihtelevalla menestyksellä. Kouluruuaksi kelpasi mieluiten näkkileipä, joka ei pettänyt koskaan. Sitä kun oli kevyintä nostella jännetupentulehduksen takia.

JUSSI LAMPINEN on 20-vuotias helsinkiläinen. Hän ei päässyt -yllätys, yllätys- opiskelemaan Helsinkiin, joten joutui Turkuun. Luonto ja kasvit ovat kiinnostaneet aina ihan sikana, siksi biologia. Harrastuksiin kuuluvat lukeminen, metsäily ym. luontoon liittyvä, kuten esim. hevospaitojen keräily. Lempiruoka on kalapuikot.

LASSI LAHTI on kotoisin Viialasta eli nykyisestä Akaasta (on muuten kummallisissa kaupunginimi ikinä!) ja on iältään 19-vuotias. Biologiaa hän lähti opiskelemaan kiinnostuksesta luontoon ja ihmisen toimintaan. Turkuun hän tuli syystä, että lapsuusaikojen hoitotäti asuu Turussa eli tiedossa ilmaista ykkösluokan ruokaa. Aika omalaatuinen perustelu kieltämättä! Lassi harrastaa lentopalloilua sekä punttisalilla käymistä ja pitää erityisesti hernekeitosta.

MARJAANA RANTALA on 20-vuotias Järvenpäläinen. Biologia on hänen mielestään kiinnostavaa ja Turku vanha ja mielenkiintoinen kaupunki (pälä pälä.). Marjaana harrastaa joogaa ja valokuvausta ja pitää erityisesti kumisista perunoista. Kukapa ei?

TEEMU SULÉN on 21-vuotias Raumalainen, jonka mielestä biologia on kiinnostavaa eikä Turku ole liian kaukana. Hänen harrastuksiinsa

TIINAN RYHMÄ,
biologia

kuuluvat kuntosalilla ja joskus sähly. Pelipaidoiksi käyvät kaikki heppapaidat. Lempiruoka koulussa oli lihapiirakka.

ANNAN KOSKELA on 19-vuotias ja myös aito Turkulainen. Anna on aina pitänyt luonnosta ja haluaa tutustua siihen lähemmin, tästä syystä biologia. Turku on hyvä paikka Annan mielestä ja hän jäi tänne, koska on laiska lähtemään muualle. Hän harrastaa pianoilua ja muuta musisoimista, sulkapalloa, lukemista ja käsitöitä. Lempiruokia ovat pastamössöt.

SALLA KOSKINEN on 19-vuotias ja kotoisin Nurmesta, Etelä-Pohjanmaalta. Hän huomasi voivansa saada vuosien intohimosta ammatin ja tästä johtuen lähti opiskelemaan biologiaa. Turkuun hän tuli, koska tämä on tarpeeksi kaukana kotoa sekä sopivankokoinen ja viihty-

sä. Hän harrastaa pesäpalloa, lentopalloa sekä mangaa (ai onks se sitä japanishittä?). Lempiruoka koulussa oli riisi ja broilerikastike.

FORSSALAINEN EIJA NUMMELA on 20-vuotias. Häntä kiinnostavat luonto ja eliot ja tämä sai hänet lukemaan biologiaa. Turku on sopivankokoinen kaupunki lähellä kotikaupunkia. Eija harrastaa lukemista, valokuvausta sekä piirtämistä. Lempiruoka koulussa oli makaronilaatikko.

19-vuotias ANNA BLOMBERG on kotoisin Vaasasta. Hän on ollut aina kiinnostunut biologiasta ja lähti sitä lukemaan, koska jotain piti lähteä opiskelemaan. Turku on Annan mielestä mahtava kaupunki. Hän harrastaa kuvataiteita ja ukulelen soittamista. Harvinainen harrastus. Lempiruoka on kasvislasagne. **MARJO TURUNEN** kuului myös Tiinan ryhmään.

LAURIN JA KALLEN RYHMÄ, biologia

SAMU HIMANEN on 19-vuotias ja kotoisin Espoosta. Turkuun hän joutui, koska ei päässyt Helsinkiin. Biologiasta ja elävästä luonnosta hän ollut kiinnostunut jo lukiosta lähtien. Niin kuin myös lukemisesta, lenkkeilystä ja tietokoneista. Naputtelun vuoksi poika kärsikin koulussa jännetupentulehduksesta. Lempiruoka on monen pienen oppilaan tavoin makaronilaatikko.

IDA LAATU (23 v.) on alunperin kotoisin Turun seudulta, mutta asunut myös Lahdessa ja Helsingissä. Biologia on aina ollut se ykkönen ja veri veti Turun Yliopistoon. Iida harrastaa kuntosalia ja pacea (mikä se on?!?) ja tykkäsi kovasti kaikista kouluruuista. Kouluikäisenä tyttö oli kova väläyttämään keskisormea, josta hän sai kroonisen jännetupentulehduksen. Tosin tytön tiedettiin kotona pukeutuvan heppapaitaan.

MILLA ALKIO on 25-vuotias helsinkiläinen. Turkuun hän tuli, koska kaikki on lähellä, asuminen halvempaa sekä ihmiset mukavampia kuin Helsingissä ja pitää biologiasta, koska se on niin mielenkiintoista. Hän harrastaa ratsastusta ja omaa tietenkin siis heppapaidan ja tykkää makaronilaatikosta.

LAURA VAHTERA (19 v.) biologia on kiinnostanut jo pikkutytyöstä asti. Hän ei päässyt Helsinkiin, joten Turku oli toinen vaihtoehto. Pitää Turku nättinä kaupunkina. Harrastaa kilpa-aerobicia (kilpapakunaan heppapaita) ja tykkää pastoista.

LAURA LINKOLA (21 v.) on alunperin Lahdesta kotoisin, mutta on viimeaikoina kotiutunut Helsinkiin. Siksi ihmettelee kovasti, miksi tuli Turkuun. (Ilmeisesti joutui..) Biologian hän valitsi, koska musiikkia lukuunottamatta muut vaihtoehdot karsiutuneet pois (periytyköhän ne geenien mukana? :) Harrastuksiin kuuluvat musiikin tekeminen, soittaminen, lumilautailu ja muut lauta-hääröilylajit, sukellus ja kaikki hiukan hullu ja extreme. Mutta miten heppapaita sopii mukaan?

MAIJU KYHKYNYNEN on 23-vuotias ja kotoisin Yläneeltä. Häntä on luontokyllästetty pienestä pitäen, joten siksi biologia. Turku on lähellä kotia ja siksi kiva kaupunki. Hän harrastaa mitä milloinkin keksii, mutta myös taitoja ja huilunsoittoa. Lempiruoka oli hanhenmak-sapallerot...

KATJA MÄKINEN (20 v.) on kotoisin Porvoosta ja biologia on jo pitkään ollut lähellä hänen sydäntään. Turku vaikutti kivalta kaupungilta. Hän harrastaa kaikennäköistä liikuntaa ja käy paljon kirppareilla sekä näiden lisäksi pitää kasviskääryleistä.

EERO JUKARINEN on 22-vuotias helsinkiläisnuorukainen. Bilso on hänen mielestään aina ollut kivaa ja tuli Turkuun, koska Helsinkiin ei päässyt ja Turus puhutaan

hassusti. Harrastaa PC-pelailua, irc:tä ja animea. Todellinen heppapaitafani!

LOTTA OIKARI on kotoisin Tampereelta ja iältään 22-vuotias. Hänkään ei päässyt Helsinkiin, mutta Turku alkaa tuntua ihan kivalta (greit..). Biologiaa hän lähti opiskelemaan, koska luonto ja kaikki elävät elukat kiinnostaa. Ajattelee biologian olevan jossain määrin tulevaisuuden ala. Hän harrastaa matkustelua, pianonsoittoa, urheilua vaihtelevasti, talvisin laskettelua ja lautailua. Lempiruoka koulussa oli omenapiirakan tapainen jälkkäri, jonka mukana tuli vaniljakastiketta. Lotta kärsi varhaisteiniydestä ja löysi sisäisen nörttinsä vasta lukiossa.

JOHANNA HILTUNEN kuuluu myös Kallen ja Laurin ryhmään.

MINNA PIENIMÄKI on 21-vuotias ja kotoisin Hangosta. Hän lähti lukemaan maantiedettä, koska mikään muu aine ei oikein kiinnostanut ja maantieteessä on vähän kaikkea ja se innostaa. Turku on Minnan mielestä "the place to be". Hän harrastaa suunnistusta ja muuta urheilua ja lempiruoka koulussa oli pyttipannu.

SUSANNA SIRKIÄ 21-vuotias ja kotoisin Kaarinasta. Hän tuli opiskelemaan maantiedettä, koska ympäristöasiat kiinnostavat. Turku on Susannan mielestä kiva kaupunki ja kaverit ovat lähellä. Harrastuksiin kuuluu mm. eläminen.. Hmm?

ELINAN RYHMÄ, maantiede

Kouluruuista hän ei juurikaan pitänyt, mutta nyt näin vanhempana kelpaa kasvismakaronilaatikko. Heppapaitatyttöjä.

ELISA MIKKILÄ on kotoisin Rauman vieressä sijaitsevasta pikkukunnasta nimeltä Lappi ja on iältään 20-vuotias. Maapallon ilmiöt ja asiat kiinnostavat, siksi maantiede. Turku oli luonteva vaihtoehto, koska se on kotipaikkakunnan lähin opiskelijakaupunki. Elisan harrastuksiin kuuluvat partio, kantele, kansantanssi. Näitä hän on harrastanut kauan, mutta nyt ne on jäänyt opiskelujen takia. Lempiruoka on broilerkeitto. Elisalla ei ollu koskaan heppapaitaa. Eikä kyllä jännetupentulehdustakaan. Mut keskiarvo tais olla >9 melko pitkälti.

KATJA KOSONEN on 20-vuotias helsinkiläinen. Hän valitsi maantieteen, koska on aina ollut kiinnostunut luonnontieteistä ja ympäristöasioista. Turusta Katja pitää, eikä täältä ole kotiin kohtuuttoman pitkä matka. Harrastuksiin kuuluvat jumppa, lenkkeily. Lempiruoka on pinaatitiletut heppapaita päällä.

Elinan ryhmään kuuluivat myös:

TIKLI LOIVARANTA
PETRA LUTHJE
JOHANNA HÄNNINEN

TIINAN JA MAIJAN RYHMÄ, biologia

EVELIINA HUSI

on 21-vuotias turkulainen. Biologia on kiinnostanut häntä jo kauan ja tämän lisäksi hän omaa työkokemusta Turun Yliopistosta ekologian osastolta. Turkuun hän jäi, koska kaupunki on hänen kotipaikkansa ja kaikki kaveritkin ovat täällä. Eveliina harrastaa lenkkeilyä koiran kanssa. Lempiruokia on monia. Ei mikään näistä.

JENNI HÄNNINEN on kotoisin Porista ja iältään 24-vuotias. Hän lähti opiskelemaan biologiaa, koska ympäristön ja maapallon tila huolestuttavat ja hän toivoo ehkä joskus vanhana ja viisaana pystyvänsä vaikuttamaan asioihin jollakin tavalla. Turkuun häntä veti Etelä-Suomen ja meren kaiho sekä se, että perhe ja ystävät ovat lähellä. Jenni har-

rastaa hölkkäilyä, jumppaa, vesijuoksua, kasvien kasvatusta sekä viljelyä omalla maapläntillä kesäisin. Lempiruoka on hernekeitto.

CLARISSA CDINGHAM on 19-vuotias turkulainen, joka on ollut aina kiinnostunut biologiasta. Tiesi kuulemma jo 4-vuotiaana haluavansa lukemaan Yliopistoon biologiaa. Turku oli helppo valinta, kun asui jo valmiiksi täällä. Lindan harrastuksiin kuuluu lasten luontokerhon pitäminen, miekkailu, larppaus, roolipelit, kuvataide, hiihto, uinti, agility, vaellus ja kaikki luontoon liittyvä. Onpas siinä lista harrastuksia heppapataselle röökinpolttajalle..

NOORA LAUKKANEN on kotoisin Turusta ja 23-vuotias. Noora keksi vuosi sitten, että biologia voisi olla mielenkiintoista. Hänen mielestään eläimet ovat kivoja. Turkuun hän jäi, kun on täältä kotoisin. Noora harrastaa aerobicia ja viulunsoittoa. Lempiruoka koulussa oli lasagne.

SUVIAROMAA kuului myös Tiinan ja Maijan ryhmään.

ANNI TIEVA on 24-vuotias helsinkiläinen ja tuli Turkuun, koska Helsinkiin ei päässyt. Biologiassa Annia kiinnostaa kaikki, tämä on mahtava ja laaja ala, jossa tieto ei lopu koskaan. Hän harrastaa ulkoilua, kuntoilua, lukemista ja sukellusta. Lempiruoka koulussa oli Italian pata.

TUULI-MARJAANA KOSKI sanoo olevansa ikinuori ja on kotoisin Kärämäestä eli Pohjois-Pohjanmaan käpykylästä. Hänestä bilanlukijat ovat koviksia, siksi siis kyseinen ala. Hänkään ei päässyt Helsinkiin, joten tästä syystä päätyi Turkuun. Turussa on kuulemma komeammat miehetkin. Harrastuksia Tuuli-Marjaanalla ei ole, sen sijaan pitää kovasti kalapuikoista ja siitä möhnäksättikkeestä. Ennen tyttö kärsi hikipingon maineesta, mutta nykyisin leikkii biologikovista näyttelemällä keskisormea tuntemattomille.

PAULAN RYHMÄ, biologia

20-vuotias. Hän on kiinnostunut luonnosta, joten biologia oli mieluisin alavaihtoehto. Turku on hänelle uusi ja mielenkiintoinen tuttavuus, kuten myös jännetupentulehdus oli joskus ekalla luokalla. Krisniina harrastaa lukemista, musiikkia sekä lenkkeilyä ja lempiruoka on kanakeitto.

SUVI VANHASKYLÄ on 19-vuotias ja kotoisin Kaarinasta, lähes Turusta (mut ei kuiteskaan!). Tästä syystä Turku tuntuikin kotoisalta vaihtoehdolta. Hän lähti lukemaan biologiaa, koska biologian opettaja oli niin päättänyt. No, on hän muutenkin alasta kiinnostunut. Hän harrastaa lukemista, piirtämistä, sienetystä sekä kaikenlaista metsässä mönkimistä kunnan saapasjalkabiologin tavoin. Lempiruoka on makaronilaatikko.

TYTTI TURKIA on 19-vuotias ja kotoisin Elimäeltä eli Suomen väkinäisimmän kuntaliitoksen jälkeen Kouvolasta. Luonto on aina kiinnostanut häntä ja biologia tuntui ainoalta mahdolliselta

valinnalta 8. luokalta lähtien. Hän tuli Turkuun, koska luuli tämän olevan vähän lähempänä (ilmeisesti kotia) ja pelkäsi Helsinkiä. Ehkä maantiedon kursseille kannattaisi osallistua, jotta tulisi tämä koti-Suomi tutuksi! Hän kasvattaa harrastukseen kasveja ja yrittää hoitaa niitä hyvin. Kasvien lisäksi hän harrastaa lukemista. Lempiruoka koulussa oli kasviskääryleet.

SANNA HIETIKKO on kotoisin Pirkkalasta. Hän on pitänyt biologiasta jo vuosia eikä näin ollen halunnut opiskella mitään muuta. Turkuun hän päätyi, koska Pirkkalasta on tänne lähes sama matka kuin Jyväskylään ja Turku sai bonus-ta historiallisista nähtävyyksistä sekä koulutusohjelman tarjonnasta (sepä oli eka!). Lempiruoka on tamperelaisille tyyppilliseen tapaan mustamakkara sekä lihapullat.

JANNE SULKU on iältään 20-vuotias ja kotoisin Salosta, omien sanojensa mukaan ikävä kyllä. Biologiaa hän tuli opiskelemaan, koska anatomia on aina kiinnostanut. Eiku hitto! Sehän on lääkkisessä. Taisi mennä alat sekaisin. Jannen harrastuksiin kuuluvat musiikki ja awesomina oleminen... Ja lempiruoka oli hernekeitto.

Paulan ryhmään kuuluivat myös: **STEFAN SIVONEN, NOORA PORKKA, SUVI HÄMÄLÄINEN** sekä **RIIKKA ALAKOSKI**.

Yleinen päätelmä biologian ja maantieteen pilteistä voisi olla, että he pitivät ala-asteella päällään heppapaitoja, lempiruokana oli makaronilaatikko. Aika moni olisi myös mieluummin halunnut Helsinkiin opiskelemaan, mutta kun eivät sinne päässeet, tulivat Turkuun. Voitte kyllä huomata josain vaiheessa, että Turkuun "joutuminen" ei ollutkaan ollenkaan huono vaihtoehto!

JUMPPAA TAIKKA KUOLE!

ELI SYNAPSIN KASTAJAISET 2008

Teksti Tikli Loivaranta
Kuvat Jaakko Ilvonen, Minna Pienimäki

Herään varsin epäharmonisessa olotilassa kondomipaketti käden ulottuvilla ja taskussa kourallinen pullonkorkkeja. Hetken aikaa ihmeteltyäni päädyn siihen johtopäätökseen, että iltani on ollut ikimuistamattoman hieno. Lähdenkin heti selvittämään, mitä ihmettä oikein on tapahtunut?

Vaatteita pukiessani huomaa, että niistä on tallella noin puolet. Äkkiä muistan asetelleeni riepua, omiani ja toisten, jonoon LT-talon aulassa hämärissä olosuhteissa. Tällaista voi tapahtua vain... kastajaisissa!

Iltapäivällä raahustan luentosalin todetakseni, että mielikuvani on oikea ja että muilla menee yhtä huonosti. Huhu kertoo, että eräs piltti

joutui lähtemään luennolta kesken kaiken ”puhumaan puhelun” eli kaulailemaan wc-pytyyn kanssa. Seuraavien päivien aikana haastattelujen ja omien päätöksien palaavien kultaisten muistojen pohjalta kykenen pikku hiljaa rakentamaan koherentihkon kokonaiskuvan illan tapahtumista.

Leikkimielinen kisailumme alkoi yliopistonmäeltä

synkeän sateisena keskiviikkoiltana. Teema tuli selkeäksi, kun Lauri juoksi paikalle kanttaen olympiasoihtua ja syytti grilliin melkoisen protuberanssin. Lauri lienee joutunut olympiamielenosoittajien kynsiin, sillä soihtu oli päässyt sammumaan ja se jouduttiin ”salaa” syyttämään juuri ennen paikalle saapumistaan. Se ei toki menoa haitannut, kun grilliroidu lämmitti mieltä, kisat julistettiin alkaneeksi ja

meille annettiin sisua vaativat dopingjuomat, joiden koostumus oli ihan sanoinkuvaamatoman kamala.

Meidät jaettiin joukkueisiin, joita oli hiihtäjistä, uimareista ja lätkäjoukkueesta ratsastajiin, faneja ja lehdistöä unohtamatta. Oma joukkueemme koostui notkeista voimistelijoista. Hajaannimme yliopiston ympäristöön suorittamaan rakkaudella laadittuja

tehtäviä. Jokaisella rastilla valittiin parhaiten suoriutunut joukkue, joka palkittiin illan jossain vaiheessa. Kilpailijajoukkueet laativat myös upeat, omaa urheilulajiaan kuvaavat performanssit, jotka varmasti eskaloituivat loppua kohti, eikä ihmispyramideilta välttytty varmaan monessakaan joukkueessa – paitsi yhdistelijoista. Ih-hah-haa!

Heti ensimmäisellä suoritamallamme rastilla piti laulaa muna suussa ja muiden piti arvata mistä laulusta on kyse. Selvennetään nyt vielä, että kyseessä oli kananmuna, jota piti myös laulesitysten välillä siirtää suusta suuhun. Voittajaksi suoriutui suksijengi, ja eräs hiihtäjätyttö kommentoi asiaa näin: ”Taidoista en tiä, tais olla vaan hyvät lahjukset”. Noh, eipäs nyt olla vaatimattomia! Palkinnoksi voittajat saivat yllätysmunat.

Seuraavan rastin tarkoitus oli sykkeen nostaminen. Tätä emme tehneet perinteiseen suomalaiseseen tapaan sauvakävelemällä, vaan henkilön, jolta syke mitattiin, piti istua paikallaan muiden yrittäessä saada hen-

kilön sydän tykyttämään. Keinot vaihtelivat hurjasta lääppimisestä kirkumiseen ja pelästyttelemiseen, sekä syljiä tankotanssiin ja ”raipalla tökkimiseen”. Toimittajajoukkueen lähestymistapa ei ollut ainakaan haastattelun perusteella niin aggressiivinen: ”No me yritettiin vähän riisua”. Fanijoukkue kunnostautui tässä rastissa nostamalla sykkeen ilmeisesti 157:ään

kuuman lyhtypylvästanssin avulla, ja sai palkinnoksi ainakin maukkaan tikkarin. Ajankohdasta joukkue kommentoi: ”No se oli silloin ku sato”.

Syke nousi leikin tiimelyksessä varmasti muillakin kuin kohdehenkilöllä. Jatkoimme matkaa sydän pamppaillen tuomiokirkolle, jossa pääsimme harrastamaan meille ominaista voimistelulajia, eli pukkihyppelyä ja siinä ohessa viinipullon tyhjentämistä. Akateemiset ihmiset osaa tehdä monta hommaa samaan aikaan! Varsinkin lätkäjoukkue, joka voitti rastilta skumppapullon, jotta voisivat reenata vielä lisää.

Tuomiokirkon puistosta takaisin yliopistonmäelle liikkuessamme voimisteluryhmällemme kehittyi spontaanisti uudenlaista koreografiaa; jalat ristissä kävelemistä. Onneksi pääsimme pian helpottamaan oloamme LT-talolle. Matkalla kävimme myös ostamassa lahjuksia tuomareille, sillä näissä olympialaisissa voittoon ei vaadittukaan reilua peliä vaan lah-

jontaa reilulla kädellä.

Mäen päällä meitä odotti koordinaatiota vaativa tehtävä. Absolutistitkin joutuivat tässä vihdoin sekavaan olotilaan. Tehtävänä oli pyöriä pesismailan ympäri, potkaista pallo edessä olevan jalkojen välistä maaliin ja juosta puun ympäri. Hiihtojoukkue koordinoi tämänkin tehtävän suvereenisti kotiinpäin. Sateenvarjo oli sähän nähden osuva palkinto, vaikka sade ei ketään haitannutkaan. Rasti oli kisajien suuressa suosiossa, sillä useampikin haastateltu muisteli lämmöllä, miten kivaa oli kaatuilla.

Pyörimisrastin jälkeen olimme jo valmiiksi aivan pyörryksissä, ja meitä hämmennettiin vain lisää: nurkan takaa löytyi hemaisevia ihmisyksilöitä, jotka meidän piti vietellä kanssamme makuuhalustalle. Vaahtokarkkimme taisivat maistua iskemisen kohteille, vaikka askartelu- ja perinnevastaavamme olikin reaktioista päätellen tottunut perinteisempään askarteluun. Palkinnon, eli rfsu:n tuotepak-

kauksen, korjasimme kuitenkin kotiin. Sehän selventää, miksi niitä löytyi aamulla; näin ne palapelin palaset losahtelevat yhteen. Muiden joukkueiden iskulauseisiin kuului mm. ”Do you want to have sex with us?”, kermavaahdon kera tarjoiltuna. Melko erikoinen iskurepliikki oli heppahullujen ”Haluutsä koskettaa mun hevosen turpaa?”, jolla saatiin kuulemma patjalle kunnon bileet. Aika vakuuttava repliikki mielestäni oli ”Mä pelaan lätkää”. Ainakin vakuuttavampi kuin: ”Sanotaan, että oikea jalkasi on joulujoulu ja vasen uusivuosi - saisinko viettää kanssasi vähän aikaa näiden pyhien välissä?” Kokeilkaa näitä dynamossa, eikä tarvitse jäädä kirjaston portaille ulvomaan!

Proffan kellarissa pääsimme lyömään viisaat päämme yhteen boolimaljan ympärillä. Jokainen kävi ostamassa tiskiltä oman lempijuotavansa. (Luulisi henkilökunnan olleen innoissaan valtavasta rahavirrasta joka kassaan lankesi, sekä iloisesta urheilutunnelmasta jonka muka-

namme toimme, mutta ei se ainaakaan naamasta näkynyt).

Juomat kaadettiin kaikki samaan saaviin ja ryystettiin saavi yhteisvoimin tyhjäksi. Kuin ihmeen kaupalla jumppajoukkueen kaikkien jäsenten lempijuoma oli samanlainen shotti, mikä selittyy tietysti sillä että pidämme linjoistamme kiinni emmekä juo litroitain mitään siideriä. Nyt täytyykin nostaa hattua toimittajajoukkueelle, joka imaili kaljasta ja siideristä koostuvan, ”ei ees niin pahan ku ois voinu kuvitella”, jäätävän boolinsa samassa ajassa kuin me kiskoimme shottit. Tällä irtosikin heille ansaittu voittopullo. Ratsastajilla tavaraa tuli kuulemma nenästäkin, ja mikäs sen maukkaampaa ja ekologisempaa kuin kierrätetty booli! Uimarijoukkueen kasaama juoma oli massiivinen. Se sisälsi salmariä, olutta sekä eri laatuja siidereitä, ja etteivät tilavuusprosentit nousisi liian korkealle, myös tuopillisen vettä. Uimareita ei toki tippa tapa, eivätkä he hukkuneet tähänkään ämpäriin.

Seuraavalla rastilla pääsimme lähestymään myös ulkopuolisia ihmisiä, kun meidän piti löytää stringit, minihame,

”No mikä hymyilyttää?”

Palsta synapsilaisia hymyilyttävistä asioista.

Dämet! Taitaa synapsilaiset olla viittuuntunutta porukkaa, kun viime lehden vitutus palsta oli paljon suosituampi kuin tämän lehden hymyily palsta. No, koittakaa kestää ensi vuoteen, jos vaikka palsta saisi jatkoa.

No IVA:n vuosijuhlat lauantaina! Kivaa!

Mahdollinen uusi paritumisepäily synapsin piireissä...

Se että Janina lupasi liittyä puutarhatontut sukupuuttoon –yhdistykseen

Mäyräkoirat ja Walesin Corgit.

kondomi ja jotain muita esineitä sekä pissis. Turkulaiset eivät ilmeisesti pelästyneet innokkaita lähestymisyhteyksiä, sillä ainakin uimarjoukkueella jäi aikaa vielä ylikin. palkinnoksi voitostaan he saivat kohtalokan puolentoista litran viinipullon. Ainakin yksi joukkueen jäsenistä kunnostautui kurlauksessa. Selytyksenä syytökseen ”sä joit siitä aika paljon” uimarityttö huudahti: ”No ku mul oli se korkki niin sit kaikki anto sitä pulloa mulle koko ajan.” Hei, hukkaa se korkki suosiolla :) Onneksi itse tyttö ei joutunut hukkaan, kun neuvokkaat opiskelutoverit pitivät yöllä vielä kotiovella huolta: ”Selviäkää tästä asti himaan?”

Viimeisen rastin saivat kaikki piltit suorittaa samassa paikassa. Kyseessä oli vaateketjun kokoaminen LT-talon aulaan. Kun rusketusraidat oli taas peitetty housuilla ja paidoilla (ja märillä sukilla jotka olivat mystisesti vaihtaneet kokoaan) siirryttiin palkintojenjakoseremonian pariin.

Koko olympialaisten voitoksiksi suoritui lätkäjoukkue. He konstruivat pisimmän ja upeimman vaatejonon ja saivat tästä palkinnoksi synapsin laulukirjat.

Virallisen olympiaohjelman päätyttyä vyöryimme olympiarenkaiden tavoin Sotkulle jatkoille. Allekirjoittaneen oma muisti ja mielikuvitus päättyy suun-

nilleen tähän vaiheeseen, mutta haastattelujen perusteella onnistui kerätä joitain välähdyksiä jatkoilta:

”Soittelin tosi huonolla menestyksellä sitä epäviireistä pianoa.”

”Se viiskätinen pianoesitys oli hiano, ja sit ne beatboxaajat.”

”Mä muistan sen ku me kaaduttiin siinä tanssilatilla.”

”Muistan että siellä oli hauskoja junatuoleja”.

”Hulvatonta tanssimista ja KUUMA!”

”Sun vatsalihakset on siks kipeet ku sä teit niitä siltoja.”

”Mä muistan vaan ääniä.”

”Mitkä jatkot?”

Hienot kisat ovat siis Htakanapäin. Mielestäni olympiapuitteet olivat hienommat kuin Pekingissä konsanaan, eikä tänne tarvinnut perustaa erillistä säämuuntelukomiteakaan, koska ketään ei tuntunut sade haittaavan – tuskin sitä edes huomattiin. Paljon kiitoksia kisojen järjestäjille, sekä kaikille jotka auttoivat toimittajan muistikuvien selvittämisessä eli vastailivat haastatteluun.

Loppuun voisin vielä välittää elämänohjeen, jonka meille antoi maantieteen professori Pentti Yli-Jokipii: ”Elämässä täytyy muistaa rentous. Se tietty rentous on urheilusuorituksissakin erittäin tärkeää.” ●

TYÖHARJOITTELU — TYÖTÄ VAI OPINTOJA?

Useimpiin opintoihin liittyy erilaisia työharjoittelujaksoja ja epäselvyyttä onkin usein siitä, onko työharjoittelija työsuhteessa harjoittelupaikan tarjoavaan työnantajaan. Kyse on yksinkertaisesti siitä, onko noudatettava työoikeudellisia lakeja, kuten työsopimuslakia, työaikalakia, vuosilomalakia jne. sekä alalla mahdollisesti noudatettavaa työehtosopimusta.

Sillä, onko työharjoittelija työsuhteessa vai ei, on siis varsin paljon merkitystä niin harjoittelun järjestäjän kuin harjoittelijankin oikeuksien ja velvollisuuksien suhteen. Liittymällä Ympäristöasiantuntijoiden keskusliiton, YKL:n opiskelijajäseneksi, saat tietoa työharjoittelusta, oikeuksista ja suojaat itsesi mahdollisten ongelmien varalta ja voit liittyä myös työttömyyskassaan.

Työsuhteen synty

Jotta kyseessä olisi työsopimus, edellytetään, että harjoittelijan tekemä työ on sellaista, että se tavalla toisella hyödyttää työnantaja ts. harjoittelijan työllä tulee olla työnantajalle taloudellista merkitystä. Työsuhte voi syntyä vain sopimuksen perusteella. Lähtökohtaisesti sopimuksen tekevät suullisesti tai kirjallisesti harjoittelija ja työnantaja, mutta joissain tapauksissa sopimuksen on voinut tehdä työnantaja oppilaitoksen kanssa.

Ansiotarkoitus

Työsopimuksen tärkeimpänä tunnusmerkkinä on se, että työstä on maksettava palkkaa tai muuta vastiketta. Rahan sijaan vastikkeena voi olla myös tavaraa, ilmainen asunto tai vaikkapa ateria- tai kulukorvaus, jos sillä on tosiasiallisesti taloudellista merkitystä.

Työn johto ja valvonta

Työsuhteessa tehdylle työlle on myös tunnusomaista se, että sitä tehdään työnantajan johdon ja valvonnan alla. Käytännössä tämä tarkoittaa sitä, että harjoittelija on velvollinen noudattamaan työnantajan toimivaltansa puitteissa antamia työnteon tapaa, paikkaa ja aikaa koskevia määräyksiä.

Merkitys harjoittelijalle

Pääsääntöisesti YKL:n edustamilla aloilla opiskelevat työharjoittelussa olevat ovat työsuhteessa harjoittelun järjestäjään nähden. Harjoittelupaikka voi olla yksityisessä yrityksessä, kunnassa, järjestössä, valtionhallinnossa tai ulkomailla suomalaisessa yrityksessä. Työnantajan sektorilla ei ole merkitystä vaan kaikki ovat samassa asemassa.

Harjoittelun järjestäjä on siis työnantajan asemassa ja velvollinen noudattamaan sekä työlaainsäädännön ja alan työehtosopimuksen määräyksiä. Harjoittelija puolestaan rinnastuu määräaikaiseen työntekijään, jolloin hän ei voi päättää työharjoittelua ennen aikojaan ellei tästä mahdollisuudesta erikseen ole sovittu. Harjoittelijalle kertyy myös vuosilomaa harjoittelun ajalta ja esim. sairastapauksen sattuessa hänellä on oikeus saada palkallista sairauslomaa.

Kuka maksaa palkan?

Oppilaitos odottaa työnantajan osallistuvan harjoittelijan palkkauskustannuksiin. Useat työnantajat maksavat harjoittelujan palkan kokonaan tai osittain. Yliopistolta voi saada harjoittelutukea, joka maksetaan työnantajalle. Harjoittelutuen suuruus on 1100 euroa/kk.

Työnantajalle maksettava harjoittelutuki on tarkoitettu harjoittelijan palkkauskustannuksien kattamiseen sivukuluneen. Nämä sivukulut (eläke- ja vakuutusmaksut) ovat n. 30 prosenttia työntekijälle maksettavasta palkasta. Tämän vuoksi harjoittelijalle palkkana maksettava osuus on yleensä n. 850 euroa.

Harjoittelutuki ja harjoittelijalle maksettava palkka eivät välttämättä kulje käsi kädessä. Työnantaja voi halutessaan maksaa harjoittelijan palkkakustannukset kokonaan ja määrittellä harjoittelijan palkan itse työehtosopimuksen mukaisesti. Jotkut työnantajat haluavat myös maksaa harjoittelutuen päälle vielä harjoittelijan kanssa erikseen sopimansa summan, jotta kuukausipalkaksi tulisi yli 961 €, jolloin työttömyyskassan jäsenyyden ollessa voimassa työssälaohehto alkaa karttumaan.

Palkatta ei yleensä kannata harjoitella

Palkattomaan harjoitteluun suostumista emme suosittele. Palkatta harjoittelu on arveluttavaa, koska tällöin harjoittelija jää ilman työtodistusta ja työsuhteen antamaa suojaa esim. työtapaturma-asioissa. Harkitse siis tarkkaan, onko harjoittelupaikka niin hyvä, että se kannattaa ottaa vastaan ilman palkkaa.

Lisätietoa alasi ammattiliitosta ja työttömyyskassasta osoitteessa: www.ykl.fi

Ja ota yhteyttä jos sinulla on kysyttävää työelämästä tai harjoittelusta!

Juha Vauhkonen
Asiamies

Ympäristöasiantuntijoiden
keskusliitto YKL ry.
opiskelijat@ykl.fi

No ei vittu mikään!
Tunge se hymy persee-
seen...

Kallen varpaat ->
tarkistettiin: rusketusra-
jatkin oli.. puhuttiin myös
jaakon ja sinin varpaista.

Aurinko paistaa eikä oo
darraa, joten mikäs tässä
ois ollessa! :)

Pj:n omituiset allekir-
joitukset maileissa

No vittu! Hämeenkadun
Appro torstaina! Jabada-
baduu!! SKÅL!

KELAN selvityspyyntö :)
hyvin meni eka vuosi...

Nonaiset! Ne on joko
hotteja, söpöjä, hassuja
tai niin kummallisia, että
on pakko vaan nauraa!

Sepon ja Christinan
parisuhde

Nikinmaan kysymykset

Hymyilyttää, että just
kun mulla ois ollu asiaa
”mikä vituttaa”-palstalle,
niin siitä tuli hymypalsta!

Synapsin hurjan jänskä

The Lepakkoretki

20.5.2008

Veronika Laine, Kukka Kyrö

Synapsin keväisellä luontoretkellä tutustuttiin tällä kertaa tutujen ja turvallisten lintueläinten sijaan nisällisiin siivekkäisiin. Retkiympäristö oli ehkä joidenkin makuun vähän turhan vähän luontoisa, mutta miksipä sitä suotta lähtisi Aurajokea saatikka yliopistonmäkeä edemmäs kalaan – tai lepakkoon... Matkaan lähdettiin siis eläinmuseon edestä kello 22.40 ja porukkaa oli mukavasti messissä. Oppaana toimi laitoksemme ikioma musisoiva lepakoguru Thomas Lilley. Ilma oli ajankohtaan nähden lähes hyisen kylmä, joten ennako-odotukset eivät olleet järin korkealla. No onneksi lepakodetektorista lähtee paremman puutteessa ihan hauskoja ääniä myös esim. avain-

nippua detektoitaessa... Käytiin ensin tsekkaamassa Juslenian nurkalta onko tuttu pohjanlepakko (*Eptesicus nilsoni*) herännyt mutta ei veikkosta kuulunut. Liekö sitten ilma vai vanhuus kangistanut reppanan... Jatkoimme tästä kasarmialueelle ja jokirantaan. Kasarmilla oli hiljaista ja meinasimme jo luopua toivosta, mutta lähdimme kuitenkin tarkastamaan vielä jokirannan vesisiippatarjonnan. Tsekkaus kannatti, sillä rannalla hetken palloiltuamme hyökkäsi selustasta käsin yhtäkkiä yllättäen pohjanlepakko! Otus kävi juomassa ja näytti lentotaitojaan (kello oli 23.15, jos jotakuta kiinnostaa), mutta hävisi sitten yhtä nopeasti kuin oli paikalle ilmaantunutkin. Jatkoimme lepakkojahtia parikymmentä metriä yläjuoksuun ja siellä lenteli aivan katseen korkeudella

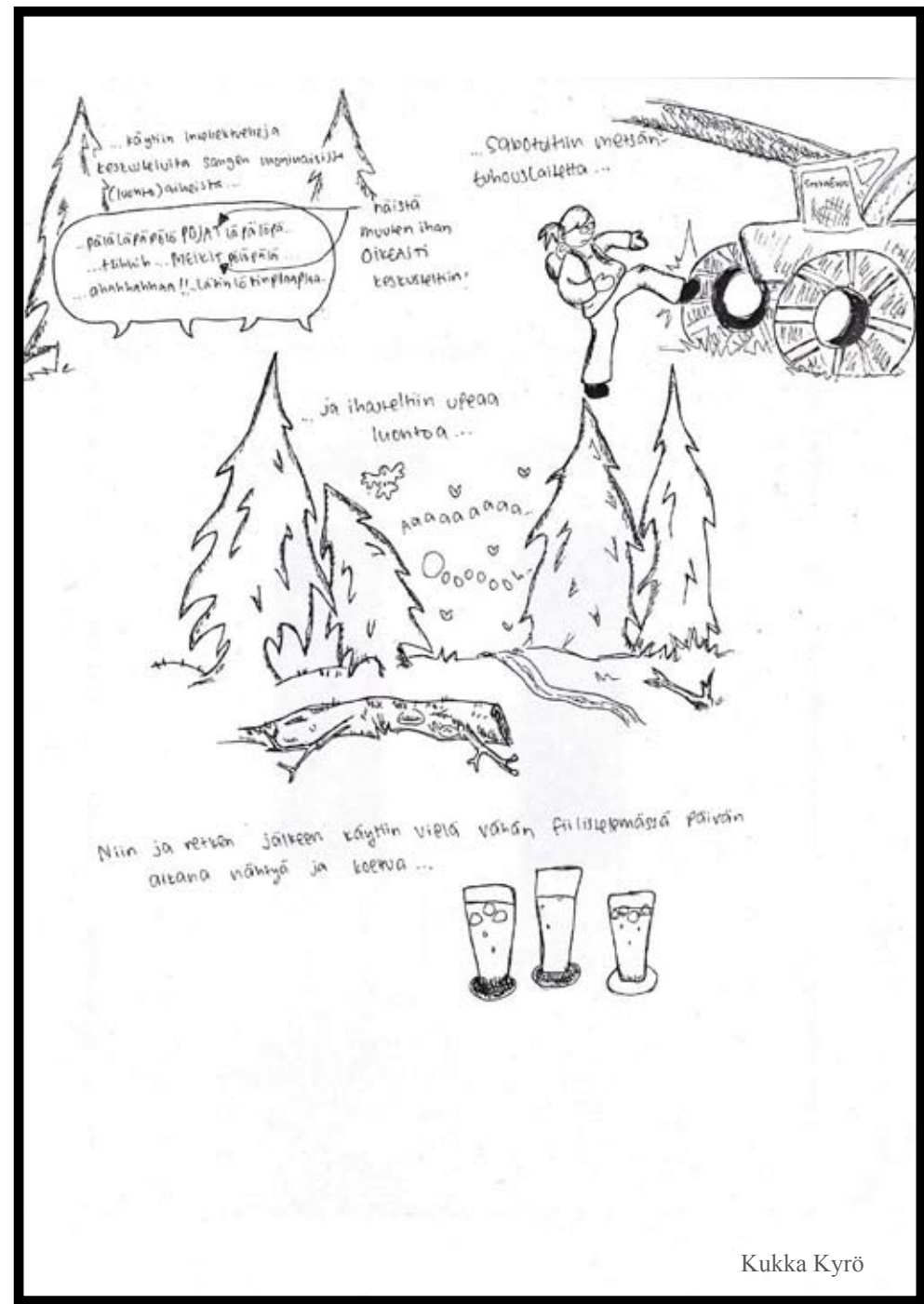
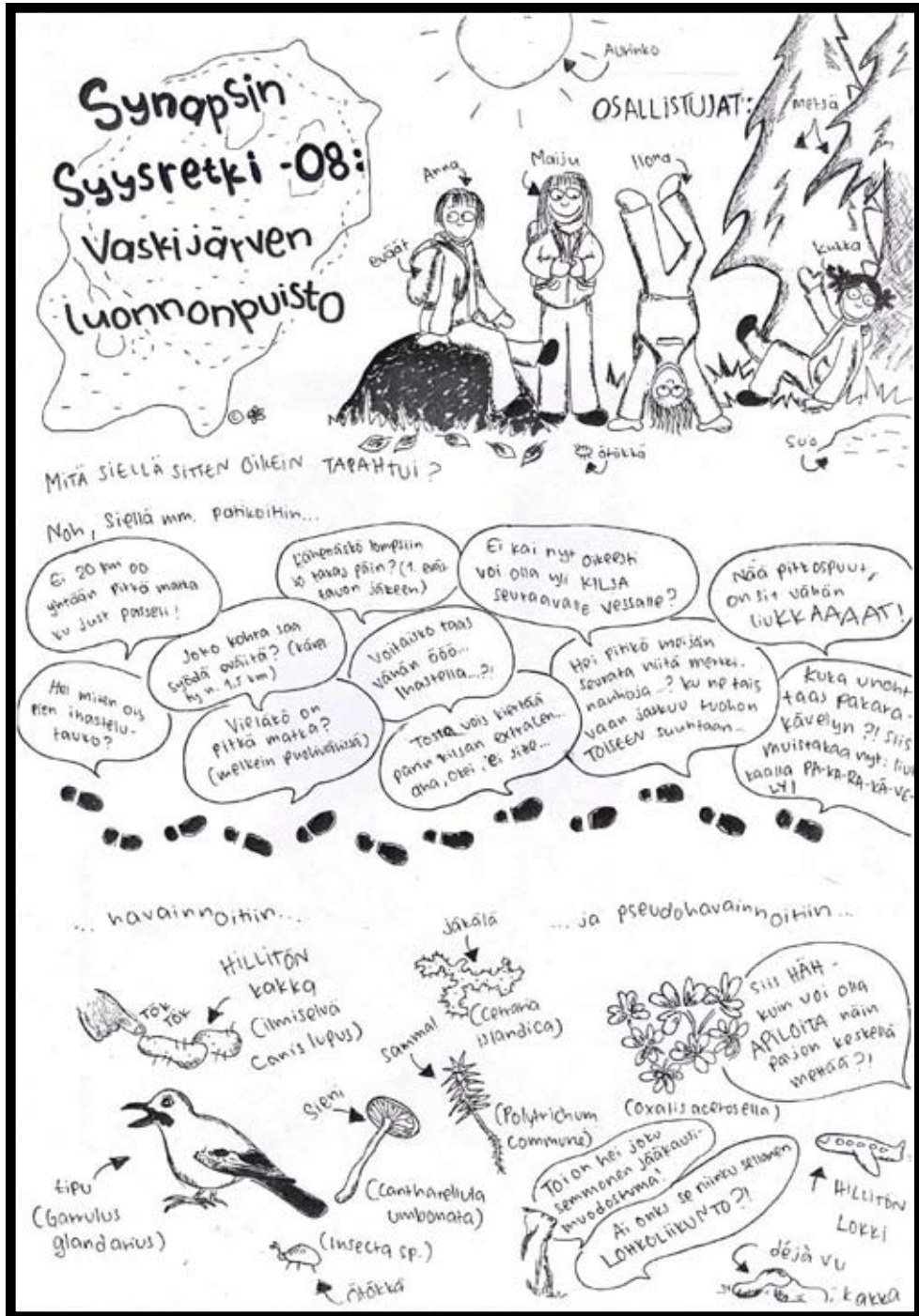
ja kosketusetäisyydellä vesisiippa (*Myotis daubentoni*). Aurajoen lepakkoantimista innostuneena päätimme vielä käydä Vartionvuorenmäellä kokeilemassa onneamme. Vartionvuorenmäen huipulla ilma taisi kuitenkin olla vielä liian viileää lepakosiipien heilutuslihaksille ja niinpä havainto saldoksi jäi 0, vaikka alueella tavallisesti lentelee paljon lepakoita.

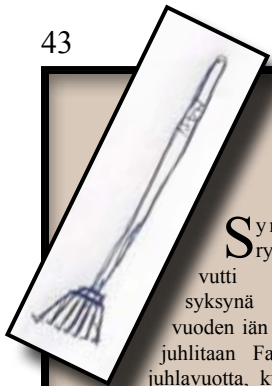
Ensi vuonna ehkä uudestaan.

Thompan TOP3 Turun lepakkoapaikkaa:

1. Yliopiston kasarmialueen ranta: vesisiippoja
2. Urheilupuisto: pohjanlepakoita ja vesisiippoja. Jo aikaisin keväällä voi tavata vessuja lammikoiden yllä
3. Vartionvuorenmäki: pohjanlepakoita

Synapsi
vutti viime
syksynä 45
vuoden iän ja nyt
juhlitaan Faabelin
juhlavuotta, kuin-
ka vanha perinne
on meidän perinteikäs
Seilin lehdet –tapahtum-
amme? Pikaisella vilkai-
sulla löytyi vuoden 1984
pöytäkirjoista merkintä
”Seiliin lehtiä hara-
voimaan ilmottautui vain
9kpl, näin ollen peruutet-
tiin Jalosen tilausbussi.”
Vuonna 1986 mukaan
mahtui enintään 30 hlö:ä
ja pilit olivat etusijalla.
Reissu kustansi 2 x 20,20
mk ja ruoka 10 mk. Sama-
mana vuonna Seilistä oli
pyydetty synapsilaisia
myös rantaruovikoiden
niittotalkoisiin, mutta
”Seilin ruovikoita” ei
koskaan järjestetty. Sen
sijaan Seilin pöntöt on
järjestetty useana vuonna
kevät talvella, kuten myös
1989, jolloin syksyn Sei-
lin lehdet mainitaan jo
perinteikkäänä.

Kuinka kauas Sei-
lin lehtien historia
oikein kantaa? Alkoiko
kaikki siitä kun puu-
vartiset kasvit kehittyivät
ja alkoivat tiputella lehtiä,
vähän niin kuin leprapoti-
laat raajoja... Tämän vuo-
den osallistujista useim-
mat olivat sitä mieltä, että
henkilökunta/talonmies
on aikoinaan kyllästynyt
haravointiin ja opiskelijat

on nakitettu hommaan. Järjestely
koettiin hyväksi, koska työvoima
oli halpaa, vaiko jopa ilmaista.
Muutama arveli loistavien kent-
täkurssien sysänneen perinteen
alkuun, koska ainejärjestöimme
edustajat tunnetusti viihtyvät lu-
onnonhelmassa ryyppäen (-kin)
ja tanssien (-kin). Tottahan sekini,
että marraskuussa on jo myöhäistä
juhlia lukukauden alkua ja tois-

aalta pikkujouluihin on vielä
aikaa, joten jotakin on pitänyt
keksiä. Lepradiscon arveltiin
alkaneen, kun ”siitä kopista”
löydettiin sammuneita opiskeli-
joita, joiden ulkonäkö inspiroi
nimen keksimisessä. Todettiin
myös, että kun n. 30 opiskelijaa
laitetaan viikonlopuksi saareen,
lepradiscon syntyminen on ollut
aivan luonnollista. Kauemmas

historiaan katsoneet osallistu-
jat näkivät alkuperän 60-luvun
opiskelijaradikaaleissa, saaren
räikeän historian jatkamisessa
sekä Dominikaanisen tasavallan
Monte Chinton saaren Lepradis-
co-baarissa...

Tänä vuonna Seiliin olisi mah-
tunut 36 hlö, mutta jostain
kumman syystä osallistujia oli

vain 30...? Sukupuoli jakauma
oli naisten hyväksi 22-8, siltikin
joku mahti uros valitti naisen
puutteesta kyselyssä...Mants-
alaisia oli mukana yhdeksän ja
bilsalaisia loput 21. Piltejä lähti
tällä kertaa mukavasti mukaan
ja muutama vanhuskin jakoi
vielä. Monesko Seilin reissu
oli kyseessä korreloi vahvasti
opiskeluvuoden kanssa. Ensik-

ertalaisilla yleisin syy lähteä
oli muiden huikeat kerto-
mukset edellisiltä reissuilta,
varsinkin tuutoreille tästä 10
pistettä ja papukajamerkki!
Vanhat konkarit lähtivät ai-
empien huikean hauskojen
kokemusten ja perinteen kan-
natteluina. Muita lähtösyitä
oli halloween bileet, tekosyy
ryyppämiselle, halu olla
avuksi haravoiden
ja mahtui mukaan
myös yksi kaverin
ylipuhuma lähtijä ja
toinen ketä panetti.

Lähes kaikkien
Lodotukset koh-
distuivat hauskan
pitoon ja mukavaan
yhdessäoloon ja
nämä odotuksethan
ylittyivät! Muuta-
malla oli odotuksis-
sa kauhea krapula,
joka ei sitten tul-
lutkaan... mahtoi-
kohan se kolkutella
maanantai aamulla
makuuhuoneen
ovea? Monilla odo-
tuksissa oli myös
uusiin ihmisiin tu-
tustuminen, sauno-
minen, haravointi,
nesteytyminen ja
joku vanha ja viisas
osasi odottaa myös
vilustumista, mistä
todennäköisesti yli
puolet porukasta
kärsi arkeen palat-
tuaan.

Selissä ohjelma
Son ollut jo muu-
tamia vuosia sama:
Perjantaina pelailua,
sauna ja lepra-
disco. Lauantaina
haravointi, ruokaa,
päiväunet, sauna,

Seilin lehdet

2008
Janina Stauffer

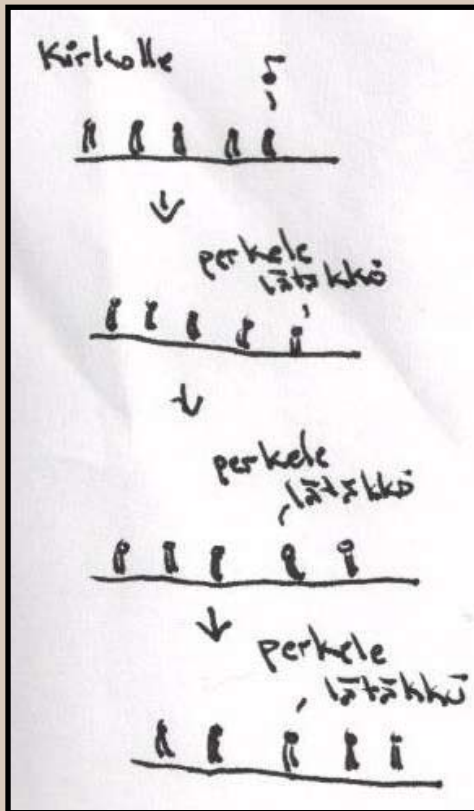
Jälleen koitti marraskuun ensimmäinen
viikonloppu, Pyhäinpäivä ja Synapsi ry:n
perinteinen Seilin lehdet –tapahtuma. Nakki
viuhahti ja jutun kirjoitusvuoro on minulla.
Harjaantuneena delegoijana raapustin kyse-
lyn osallistujille 10 min ennen lähtöä. Kyselyn
pohjalta kirjottaisin koko jäsenistölle kattavasti
kaikkien kokemuksista, mutta...mahtoi-
ko 30:n krapulaisen väsyneen tyhjäpään paluumatkalla
bussissa raapustamat harakanvarvas vastauk-
set helpottaa tehtävääni lainkaan...

asut päälle ja lepradiscoon, sitkeimmät saunaan vielä lepran tyhjetessä. Sunnuntaina siivoilua ja kävely reissu rantakallioille. Parina viimevuonna pieni porukka on lähetetty metsään muiden haravoidessa. Käsiin lahoavat linnunpöntöt on kerätty pois ja tänä vuonna pönttöryhmällä oli karttakin, johon merkattiin kunnossa olevat ja puuttuvat pöntöt.

Sekasauana, toiselta nimeltään hermafrodiitti vuoro, jakoi mielipiteitä. Sekavuoron parempaa mainostamista kaivattiin. Moni kaipasi saunaan parempaa menoa ja sauna olikin puolityhjä sekavuorolla. Sekavuoro mainittiin niin parhaissa kuin ikävimmissäkin asioissa Seilin lehdissä ja joku valitti jälleen tyttöjen liian pitkistä saunavuorosta. Saunakammarissa istuskelu ja makkaran grillaus ja uiminen sai myös ”parasta Seilissä” -pisteitä.

Parhaaksi asuksi 2008 lauantain lepradiscoossa jyräsi 19 äänellä Moonan Dr Zoidberg raputansseineen Futuramasta. Lotan Jokeri ja Laurin barbaari viikinki saivat molemmat kaksi ääntä ja yhden äänen kerääjiä olivat Samara (Ehkä Suvi oli Suvi Samara vai Suvi oli Suvi Samara...?), Shrek=sammal

(Kukka), Valtteri-manne ja Litmanen (Ossi). Yhden äänen sai

myös asu, joka ymmärsi olla osallistumatta tänä vuonna eli muumio.

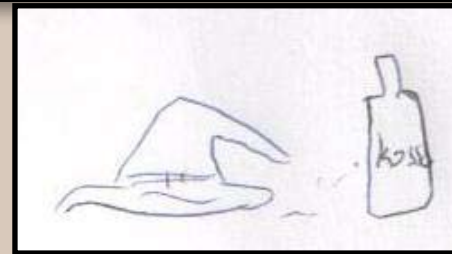
Lepradisko oli ylivoimaisesti suurin äänenkerääjä ”parasta Seilissä” -äänestyksessä ja ilahduttavasti toiseksi parhaimmaksi asiaksi kipusi itse porukka! Erikseen oli vielä mainittu yhteishenki, kaverit ja porukan koko. Kunnioitettavasti ääniä sai myös itse Seilin saari paikkana. Joukkoon mahtui myös piereskelu, perjantain peli-ilta, sää (useimmat kokivat inhottavaksi),

shotit, DJ, musisointi, järjetön dehydraatio, zimzalabim, glögi, tissit, nukkuminen, haravoiminen ja sunnuntainen kävely kallioilla. Osallistujat keksivät karkeasti noin puolet vähemmän ikäviä asioita kuin parhaita asioita Seilissä. Ikävimmäksi paljastui, yllätys, yllätys, krapula. Vastauksista löytyi niin pe-, la- kuin su -krapulaa ja erityisesti haravoiminta kyseisessä tilassa oli todettu ikäväksi. Ikäväksi koettiin myös siivoaminen, sen organisoimattomuus (orjapiiskuria kaivattiin), muiden jälkien korjaaminen ja ruumiillinen työ yleisesti. Mutta muistakaahan, kuten joku niin osuvasti kirjoitti ”mukana Seilissä on tärkeää olla oikea asenne työnteon, sillä ne on pakko tehdä”. Hajonta oli suurta; Laurin kuorsaaminen, änkyräkänniset ihmiset, nightwish soittolistalla, vaihtosukkiun unohtaminen, kamojen kantaminen, paskajutut, ihmiset jotka eivät sauno, flussaa, lauantain musiikki joka ei tanssittanut, lämmin lonkku, vaikean kyselylomakkeen

täyttäminen, lepradiscoon puutteliset wc-tilat, oksennusjutut, mutta, ihmiset jotka eivät käy leprassa, väsymys, märät kengät, lakkajuttu.. ja teiden kunto saarella harmitti satunnaisia synapsilaisia. Useita osallistujia hiersi lehtien roudaus, presnut sekä märät ja painavat lehdet haravoitaessa. Ruuassa oli monen moista vikaa, se oli epäterveellistä, siitä saattoi löytää ruotoja tai se loppui kesken.

Ylivoimaisesti useimpien mieleen jäänyt tapahtuma oli Lauri-epiisodi ”kaikilla mausteilla”,

johon viitattiin yli 25 % kyselylomakkeissa. Popklassikoiden laulu aamu seitsemältä, parin kilon kinkun kiertäessä kädestä käteen, (kyllä, oikea kinkku!), johti torkahtaneen Laurin maustamiseen ketsupilla, sinapilla, jogurtilla ja koristeeksi vielä keksin muruja. Lähes yhtä monessa paperissa mainittiin kuvausretki hautausmaalle lepradiskosta pimeässä harhailen. Matkalla huomattu tähtitaivas jäi monen mieleen. Halloween juhlena, asuineen, valmisteluineen ym. ja tietysti lepradisco sekä nousuhumala jutut ja ”pesintä” olivat myös joillekin mieleenpainuvia asioita. Muita mainittuja mieleenpainujia olivat Suvin (joka oli Suvi) saunominen, puolityhjä sauna sekavuorolla, tohtori Sykerö (?), herääminen sunnuntai aamulla, haravoiminta, lakkakakat imurin

ja esimerkiksi karttaa rakennuksista. Pilttejä olisi toivottu kannustettavan enemmän yhteiseen olemiseen ja yhteistä ohjelmaa toivottiinkin lisää niin uusien kuin konkareidenkin puolesta, myös selvinpäin. Tässä ensivuodeksi

parannettavaa! :)

Vinkiksi ensi vuoden lähtijöille kysyin myös mitä on tärkeintä ottaa mukaan, parhaitenhan sitä oppii kantapään kautta ja tässä kohtaa muistijalki oli vielä tuore. Juotava on kaikessa sanan merkityksessä tärkeä, sillä kuten todettiin, se myös

päällä sekä simsalabim.

Jo paluu bussissa muutama kaipasi takaisin Seilille, siellä saunomista ja Jaakon siika-tanssia. Ehkä

pakata mukaan rento ja avoin mieli, huonoa huumoria, kisa kestävyyttä, ja iloista mieltä. Diagrammissa näkyvien asioiden lisäksi suositeltiin ottamaan mukaan myös hammasharja, tukkupaketti näkkeitä (vaikkei saikaan), pari tentti kirjaa(?!?!?!?!), makuupussi, soitimia, purkinavaaja, buranaa, sisäinen intohimo haravointia kohtaan, kyniä, kamera, kännykkä, joka toimii myös taskulampuna sekä tehokas maksa •

Luxembourgissa on kaikenlaista

Se on kolme tai satoja

Mä värisen hyvällä tasolla.

Lentävät lauseet pesästä ja muualta

♂1: Missä se pönttö 26 oli?

♀: Hei missä puussa oli pönttö 24?

~ 5 min hiljaisuus

♂1: Huhuu?

♂2: Joo, mä yritän vaan pukea tätä sanoiksi.

♂: No anna tuhnuttaa.

♀: Enkä. Te ette tiedä kuinka pahalta mä haisen!

Siitä se sitten alkaa, että mennään samaa matkaa kotiin, ja sitten sitä löytääkin itsensä ilman pikkuhousuja.

Tää ei ikinä mahdu kerralla suuhun.

♂1: Olisiko se sitten kivaa olla sellaisen kanssa, että se on kuiva kuin korppu eikä sisään pääse.

♂2: Se on sitä kitkaa.

- ♀1: Kiinnostaa kuin kilo paskaa.
- ♀2: Kyllä kilo pas- kaakin voi kiinnostaa, konseptista riippuen.
- ♂: Niin, jos esim- erkiksi herää yöllä siihen, että posteljooni vääntää paskaa sisään postiluukusta, niin voi kummasti kiinnostaa.

Mä en ole ikinä piirtänyt näin säälit- tävää kullia.

No jos se on joku rassaamaton lovi, niin kyllä se haittaa.

Ei sitä nuorena tiedä, onko se lintu vai kala, ja kuinka paljon niitä pimp- pikarvoja kasvaa.

Nyt meni plasmat sekaisin.

♀: Kyllä näkee, että ihmiset on savannieläimiä. Ei tää metsässä liikkuminen kovin sirosti mee.

♂: Niin, kottikärjäkin olisi helpompi työntää savannilla.

- Eikö se mennyt niin, että kun tän palauttaa ehjänä (pullon etiketti) pimp- piä?

KUVA SEILIN LEHDISTÄ:

Hei olisiko kauhean paha, jos sä vähän tonkisit mun kas- sia?

♀: Ihanan sopulimainen aivastus.

♂: Niin kuin Laurin pieru.

Mä luulen, että mä oon huono oksentam- aan.

Ootteko ikinä katsonu, kun pornoleffoissa niiden miesten kivekset elää ihan omaa elämää? Mä yritin googlettaakin sitä ilmiötä, mutta ei löytynyt...

SEILI-VÄRIKÄSTÄ HISTORIAA JA NYKYÄIVÄÄ

<http://www.utu.fi/erill/saarmeri/>

”NAUVON SAARISTO ON KAUNIS JA VAIHTELEVA, MUTTA JOKO TIETO TÄÄLLÄ ASUVASTA ONNETTOMUUDESTA SYNKISTÄÄ MIELEN TAI LUONTO ITSE ON SAANUT TÄSTÄ VAIKUTTEITA, SILLÄ HARVA MATKAMIES LÄHESTYY YKSINÄISTÄ SEILIN SAARTA TUNTEMATTA AHDISTUSTA, JOKA EI LAKKAA ENNEN KUIN HÄN ON JÄLLEEN KÄÄNTÄNYT SELKÄNSÄ TÄLLE PAIKALLE, JONNE ONNETTOMUUKSISTA KAUNEIN ON KOTIUTUNUT. SAMAA VÄRISTYSTÄ TUNTEE VAEHTAJA LUKIESSAAN VENETSIAN VANKILAN PORTIN PÄÄLTÄ KAUHISTUTTAVAT SANAT: LASCIATI OGNI SPERENZA! MYÖS SEILIN MUUREILTA KUULUU, KAIKUU SAMA RAUDANKOVA TUOMIO: KEN TÄSTÄ KÄY, SAA KAIKEN TOIVON HEITTÄÄ!”

Topelius 1845

1691 Spitaaliset Seiliin, hoidokit eristettiin täysin muusta maailmasta.

1624 Seili saa kirkon.

1800 -luvulla Seilistä mielisairaala, koska spitaalisten luku vähentyi. 1800-luvun lopulla Seilistä naispotilaiden pitkäaikaissairaala.

1962 Sairaala tyhjennettiin.

1964 Perustettiin saaristomeren tutkimuslaitos, rakennus valmistui kokonaisuudessaan uuteen käyttöön 1978.

Kuin kaksi marjaa

Synapsi ry:n
liikuntavastaava
Olli Jakobsson

Näyttelijä Paul Dano

NO VOI JEESUS. Olenko ainut, jolla palaa hermot gradun kanssa? Tai ennemminkin palaa hermot itsensä kanssa. Itseluottamukseni on alempana kuin koskaan aiemmin. Tieteen tekeminen tuntuu raskaalta ja näyttää sujuvan vain silloin, kun on tarpeeksi uskoa ja rukoilee pyhää henkeä.

Ennen tulevaisuus näytti valoisalta. Tutkijan ura tuntui kiinnostavalta ja vapaalta sekä houkuttelevalta. Mutta nyt loppumetreillä, tulevaisuus ahdistaa. Gradu ahdistaa, valmistuminen ahdistaa.

Luulen et-
tä kaikki johtuu nyky-yhteiskunnasta. Kaikki on huippuja. On huippukokeja, huippumyyjiä, huippututkijoita, huippuyksikköjä. Ennen tutkija oli yhtä kuin nörtti. Pullonpohjalinsseinen yksin koneensa ääressä, ei paineita ulkomaailman puolesta. Perus juntit eivät välittäneet tutkijoiden saavutuksista. Mutta nykyään kun kaikki on niin huippuja, ei keskiverto tutkijan duuni enää miellytä. Jos odotan jo gradustani ihmelääkettä syöpään, niin mitä odotakaan tulevaisuudelta? Uskoin oikeasti jossain vaiheessa, että Nobel on vain yksi etappi saavutettavissa. Ryhmänjohtajan titteli kuulosti hyvältä suussa ja silmissäni näin miljoonien apurahoja sekä matkoja maailman ääriin.

Mutta nyt kun päivät venyvät kymmentuntisiksi, hommat eivät edisty

ja tulokset ovat suoraan perseestä, tuntuu tulevaisuuden haaveet aina vaan etäisimmiltä. Onko musta huipuksi, onko musta edes pakko tulla huippua?

Lääketieteen Nobel voittajan Sir Richard Timothy Huntin esitelmöidessä Turussa, hän aloitti esitelmänsä vertaamalla tutkijan ammattia kaksisuuntaiseen mielialahäiriöön. Suurin osa elämästä kuluu masennusvaiheessa, kunnes muutaman kerran elämässä, ihan sattumalta, iskee kunnan mania vaihe. Silloin ollaan superihmisiä. Koko maailma saa tietää saavutuksista ja rahoitusta löytyy olan takaa. Mutta sitten iskee todellisuus ja arki. Töitä on painettava uusien saavutuksien valossa.

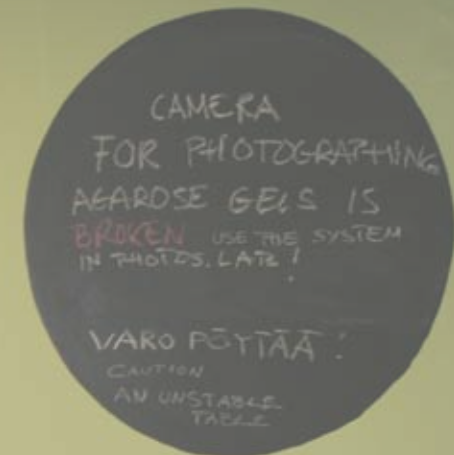
Epäonnistuminen nakertaa sisintäni, mutta silti löydän itseni uudestaan ja uudestaan tieteen parista. Mikä se on, joka vetää minut siihen? Luulen, että se on onnistumisen tunne. Se tunne kun raskaan päivän päätteeksi huomaa onnistuneensa omassa tutkimuksessaan, vaikka se olisikin jokin pienen pieni juttu. Jos saan sellaisia kikksejä jo pienistä iloista, niin mitä tapahtuisikaan suuremmista saavutuksista. Taidan vetää pari henkistä diapamia ja jatkaa haaveilua Nobelista. Siihen asti kunnes pääsen tavoitteisiini, jatkan isän, pojan ja pyhän hengen rukoilemista. AAMEN.

jonna

Isän, Pojan ja Pyhän hengen nimeen

The Room

Biocity 6. kerros, Kasvifysiologian ja molekyylibiologian osasto:

Satu Lowndes
Janina Stauffer

Amu Kafyn osastolla valkenee ja porukka aloittelee päiväänsä kahdeksan ja yhdeksän välillä tottuneesti ”The Roomissa” aamupalalla tai kupposella kahvia/teetä. ”Käy peremmälle vaan, vielä on tilaa”. Matti-Myöhäisille kaivetaan pöydän alta penkkiä, tiivistäkää!! ”Se tuoli on sit vähän rikki, älä ihmettele!”. Uuden kahvihuoneen teemana on raikkaat vihreät värit. Kyllä raskaan työn raatajilla on oltava paikka, missä sielu ja ruumis lepää, feng shuin on oltava kohdillaan! Optimaalisen feng shuin metsästystä toteutettiin mm. yhteisellä Ikean reissulla.

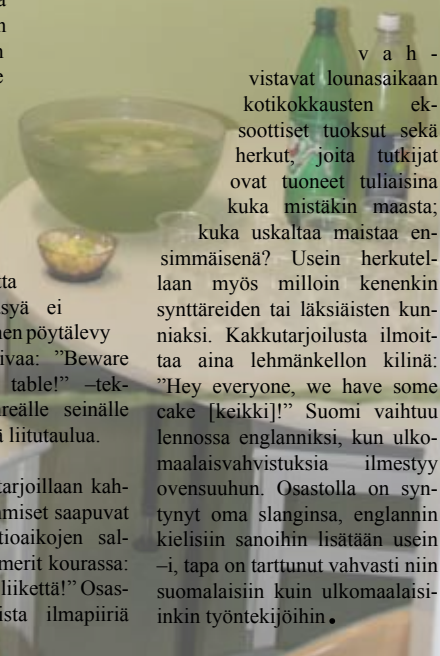
Muutosprosessi taukotilana käytetystä suhruisesta laborantivarastosta vehreäksi ja virkistäväksi tilaksi oli pitkä. Itse arkkitehti kävi ihmettelemässä huonetta ennen kuin lupa maalamiseen saatiin. Avajaiset pidettiin koko osaston voimin. Emer. professori Jatta sai kunnian leikata nauhan ovensuussa. Eipä oo kellään muulla näin hienoa kahvihuonetta, eikä varmasti yhtä pientä!

Lounastauolla ihmiset valuvat The Roomiin. Mitäs tänään syötäisiin? Lämminkuppi-keitot nuudeliin kera ja valmispuurot

ovat aina kova sana, kun aikaa on rajoitetusti. Liian myöhään paikalle tulleet joutuvat jonottamaan kiltisti istumapaikkaa, kyllä sopu sijaa antaa! Nurkkapaikalle sattunut on auttamatta jumissa, ulospääsyä ei ole! Myös irttonainen pöytälevy aiheuttaa päänvaivaa: ”Beware of the unstable table!” –teksti komistaa vihreälle seinälle maalattua pyöreää liitutaalua.

Itapäiväkahvit tarjoillaan kahden tienoilla, ihmiset saapuvat paikalle inkubaatioaikojen salimissa rajoissa timerit kourassa: ”3 min 40 s aikaa, liikettä!” Osaston monikansallista ilmapiiriä

v a h -
vistavat lounasaikaan kotikokkausten eksoottiset tuokset sekä herkut, joita tutkijat ovat tuoneet tuliaisina kuka mistäkin maasta; kuka uskaltaa maistaa ensimmäisenä? Usein herkutellaan myös milloin kenenkin synttäreiden tai läksiäisten kunniaksi. Kakkutarjoilusta ilmoittaa aina lehmänkellon kilinä: ”Hey everyone, we have some cake [keikki]!” Suomi vaihtuu lennossa englanniksi, kun ulkomaalaisvahvistuksia ilmestyy ovensuuhun. Osastolla on syntynyt oma slanginsa, englannin kielisiin sanoihin lisätään usein –i, tapa on tarttunut ulkomaalaisiin suomalaisiin kuin ulkomaalaisiin työntekijöihin.

MISTÄ ON HYVÄT KEMUT TEHTY – 10 KOHTAA JÄRJESTÄJILLE

Jaakko Ilvonen

Harvassa ovat ne ihmiset, jotka eivät halua järjestää ystävilleen illanistujaisia, bileitä tai muita tapahtumia. Jotta jokainen voisi järjestää ne elämänsä kemut polttamatta taloan tai saamatta häätöä, tässä on listattuna 10 kohtaa, jotka saattavat auttaa asiaa.

1. Ajoitus

Tapahtuma kuin tapahtuma onnistuu vain jos sen ajankohta on sopiva. Jos tiedät jo etukäteen, että ystäväsi menevät katsomaan Sinkkuelämä 3:sta, ei silloin kannata järjestää Tupperware-kutsuja. Päivän valitseminen on siis ehdottoman tärkeää, kuin myös kellonaika. Mieluummin koulun jälkeen kuin ennen koulua. Niin, ja muista naapureitakin – kukas niitä bileitä sitten järjestää jos häätö tulee?

2. Paikka

Oli kyseessä sitten koti, kesämökki, vuokrattava teollisuushalli tai metsäaukko, tulee paikan valinnassa ottaa huomioon kolme pääasialla: sijainti, koko ja mukavuudet. Ihmisten tuleminen paikalle kasvaa progressiivisesti mitä lähempänä juhlapaikka heitä on – alakerran pippaloihin on paljon helpompi lähteä kuin 700km:n päähän Itä-Suomeen. Paikan koko määrää varsin tehokkaasti kutsuttavien ihmisten määrän. 38 neliön saunallisessa yksiössä voi juhlaa syntymäpäiviä jopa 42 ihmisen voimin, mutta tällöin tanssitaan jo pöydillä. Paikan valinnassa tulee myös miettiä mitä sillä on tarjottavanaan. WC, juomaveden saanti ja sateen sattuessa katto ovat kolme tärkeintä kohtaa – muu on jo luksusta.

3. Syy

Tapahtumalla on aina syy, ja yleensä se on hauskan pitäminen (masokistibileet poik-

keus). Riippuen kuitenkin minkälaisesta se-
tistä on kyse, osallistuvat kaverit saattavat va-
likoittua. Metallikeikan etkot houkuttelevat eri
porukkaa kuin viini+suklaa -illat. Gay Bar -tee-
malla on oma viehätöksensä, mutta jääkiekon
kisakatsomoa varten on helpompi varautua.
Kivointa on kuitenkin järjestää erilaisia pip-
paloita mahdollisimman usein, jolloin kaikilla
on kivaa (naapurina lukuunottamatta)!

4. Vieraslista

Riippuen hieman tapahtuman syystä, vieraslistaa on syytä miettiä tarkkaan. Jos järjestät illanistujaisia vain pariskunnille, ei välttämättä ole hyvä idea kutsua mukaan sitä sinkkukaveria, joka laukoo kaikkein härskeimpiä vitsejä. Koska ihmisistä ei ikinä tiedä, kenestä he loppujen lopuksi pitävät tai kenestä eivät, kerro vieraille keitä kaikkia on tulossa. Näin he osaavat varautua. Onnistuneissa bileissä luodaan koko elämän kestäviä suhteita.

5. Mainostaminen

Mikään tapahtuma ei ole niin hyvä, hieno tai mahtava, että sitä ei tarvitsisi mainostaa. Mainoksen tulee olla informatiivinen, helposti ymmärrettävä ja huomiota herättävä, jotta se saisi maksimaalisen lukijakunnan. Mainostaminen tulee aloittaa riittävän ajoissa, jotta ihmiset osaavat varata omista kalentereistaan aikaa juhlimiseen. Nykyihmisen kalenteri täyttyy jo pari viikkoa etukäteen, kesästä puhumattakaan, joten on hyvä tietää, kuinka paljon aikaa tapahtumaa varten tulee varata.

6. Aktiviteetit

Tapahtuman nimikin sen jo velvoittaa, joten toimintaa on oltava. Se voi olla niinkin yksinkertaista kuin suolapähkinöiden

syöminen ja Evianin juominen, mutta sitä on oltava. Tietyn promilletason saavuttaessa ihmiset kyllä alkavat keksiä itselleen tekemistä (halusit sitä tai et), mutta esim. seurapelien, musiikin tai saunan järjestäminen vieraille auttaa heidän viihtyvyydessään kummasti.

7. Velvollisuudet

Kun isännöit/emännöit juhlaa, olet velvoitettu keskustelemaan jokaisen vieraan kanssa riippumatta siitä, kutsuitko sinä kyseisen vieraan, vai onko hän vain jonkun avec. Tämä voi tuntua joskus varsin rankalta, etenkin jos mielenkiintosi on keskittynyt siihen yhtein ainoaan ihmiseen, mutta vieraasi odottavat sitä sinulta. Jos bileet eivät toimikaan halutulla tavalla ja sinulle tulee suru, sano vieraille, että tuli ongelmia ja heidän olisi jo aika lähteä baariin pitämään hauskaa. Näin voit mennä vessaan itkemään kurjaa elämäsi pilaamatta kavereidesi fiiliksiä.

8. Huolehdi 8. vieraista

Vieraat ovat kaikki kaikessa, joten pidä heistä huolta. Tarjoa juotavaa, syötävää, heidän mielimusikkiaan ja tarvittaessa kuuntele heidän ongelmiaan. Hehän sen juhlan kuitenkin luovat, joten pidä heidät tyytyväisenä.

9. Hauskanpito

Kaikista etukäteisvalmisteluista ja vieraiden kanssa stressaamisesta huolimatta muista itsekkin pitää hauskaa. Kun näyttää siltä, että vierailta on kivaa ja meno luultavasti jatkuu yhtä hyvänä, voit ottaa rennommin ja nauttia tilanteesta toden teolla. Ja vaikka nukahtaisitkin kesken omien kemujesi, niin ainakin sinulla oli hauskaa!

10. Määrä

Alussa järjestäminen voi olla

vaikeaa, mutta kokemus tuo varmuutta ja tietoa. Järjestä tapahtumia paljon ja usein, niin kyllä se siitä alkaa sujua. Virheistä tietenkin kannattaa ottaa oppia, jotta jokainen tapahtuma olisi edellistä parempi. Kohta jopa naapurin pappa tietää sinut hyvänä organisaattorina, jolloin vain mielikuvitus asettaa rajat.

PS. Vain järjestämällä itse pippaloita, voit taata, että ne ovat juuri sellaiset, kuin itse niistä haluat.

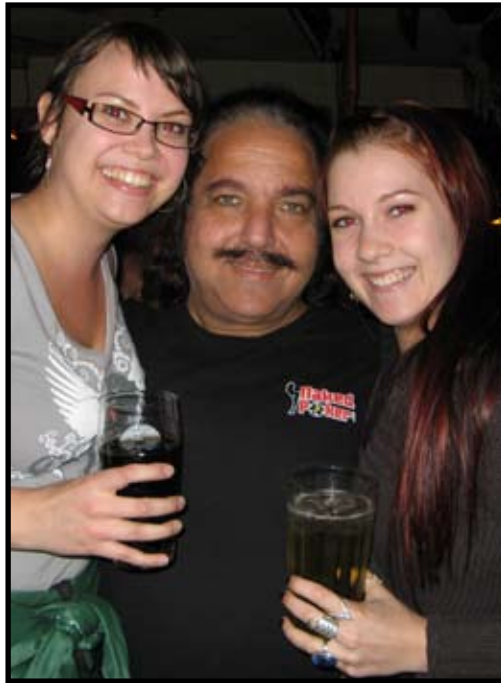

“Baila Baila”

Kuumim-
mat uutiset
Synapsin yöstä

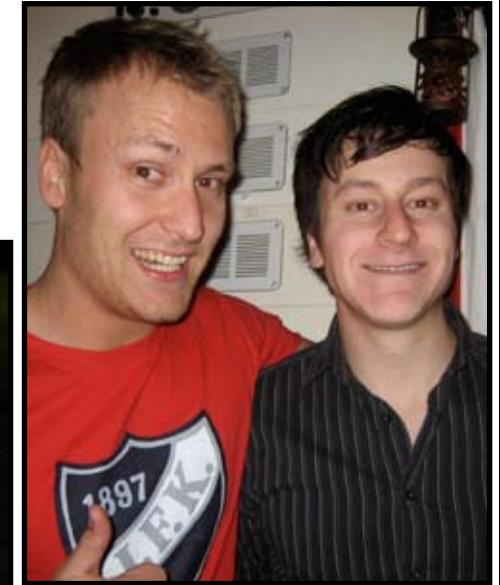
Hurmuripojat vikittelivät Lauraa, Karoa ja Niinaa Bör-
sissä. Juomien määrästä päätellen homma näyttää jopa
edistyvän. Valkoiseen
pukeutunut lääkäripoika
sai melkein houkutel-
tua Johannan ja Sinin
takinkääntäjiksi.. Prkl..
Synapsin vihreä on
tyttöillä kuitenkin veressä.

Börsin SyyStartissa Maija ja Tiina kaappasivat
kainaloonsa pornoviihteen suurimman komeetan,
Ron Jeremyn, joka kuuleman mukaan viihtyi hyvin
Synapsin tyttöjen joukossa. Tiinallakin meinasi
mennä pala kurkkuun komeetan nähdessään. Tai
näin ainakin kerrotaan... Dr. Zoidberg nähtiin
viilettämässä Seilin Lepradiscossa. Saunajakoilla
tohtorin nähtiin pelleilevän “kärsillään”.

Pj Jaakko esitteli vartalonsa kaaria Synapsin haala-
reisiin sonnustautuneena. “Tykkään tästä!” oli
Ilvonen huudhdellut tanssilattialla.

“Mä oon aina halunnu sun Idoliksi, eiku..!”
huudahti Juha Leino nähdessään pitkäaikaisen
idolinsa, Soman rumpalin ja Idolsin juontajan,
Heikki Paasosen Bar Kukassa. Synapsin uudet
pilittityöt juhlivat synapsilaisuuttaan Kastajaisten
jatkoilla Sotkulla.

